EASO

Ghidul practic al EASO privind cererile ulterioare

Seria de ghiduri practice ale EASO

Decembrie 2021

EASO

Ghidul practic al EASO privind cererile ulterioare

Seria de ghiduri practice ale EASO

Decembrie 2021

Manuscris finalizat în noiembrie 2021.

Biroul European de Sprijin pentru Azil (EASO) și persoanele care acționează în numele EASO nu sunt responsabile pentru modul în care ar putea fi utilizate informațiile prezentate în continuare.

Luxemburg: Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene, 2023

© Biroul European de Sprijin pentru Azil, 2021

Print	ISBN 978-92-9400-438-3	doi:10.2847/095558	BZ-04-20-081-RO-C
PDF	ISBN 978-92-9400-434-5	doi:10.2847/310	BZ-04-20-081-RO-N

Ilustrația copertei: © iStock/kyoshino, 2020

Reproducerea este autorizată cu condiția menționării sursei.

Pentru utilizarea sau reproducerea fotografiilor sau a altor materiale care nu se află sub incidența drepturilor de autor ale EASO trebuie solicitată permisiunea direct de la deținătorii drepturilor de autor.

Despre ghid

De ce a fost creat acest ghid? Misiunea Biroului European de Sprijin pentru Azil (EASO) este de a sprijini statele membre ale Uniunii Europene și țările asociate (țările UE+) ([1]) prin programe de pregătire comune, standarde de calitate comune și informații comune privind țările de origine, printre altele. Conform obiectivului său general de a sprijini statele membre în realizarea standardelor comune și a unor procese de înaltă calitate în cadrul sistemului european comun de azil, EASO elaborează ghiduri și instrumente practice comune.

Cum a fost creat acest ghid? Prezentul ghid a fost creat de experți din întreaga Uniune Europeană (UE), cu contribuții valoroase din partea Comisiei Europene, a înaltului comisar al ONU pentru refugiați și a Consiliului European pentru Refugiați și Exilați ([2]). Elaborarea acestuia a fost facilitată și coordonată de EASO. Înainte de finalizare, ghidul a făcut obiectul unei consultări cu toate țările UE+ prin intermediul Rețelei EASO privind procesele de azil.

Cui i se adresează acest ghid? Ghidul este destinat în primul rând responsabililor de caz în domeniul azilului, intervievatorilor și factorilor de decizie, precum și responsabililor de elaborarea politicilor din cadrul autorităților decizionale naționale. În plus, este un instrument util pentru responsabilii cu calitatea și consilierii juridici, dar și pentru alte persoane care lucrează sau care sunt implicate în domeniul protecției internaționale în contextul UE.

Cum se utilizează acest ghid? Prezentul ghid privind cererile ulterioare este structurat în trei părți.

1. Normele de procedură, legate de formularea, înregistrarea și depunerea unei cereri ulterioare, procedura de admisibilitate a unei cereri ulterioare și dreptul de a rămâne și excepțiile de la acesta

2. Examinarea preliminară, inclusiv aspecte precum situația în care sunt prezentate elemente și date noi și sensul sintagmei „sporește semnificativ probabilitatea”

3. Cererile ulterioare în situații speciale, cum ar fi:

   - după o decizie de respingere a unei cereri anterioare ca nefondată, în mod vădit nefondată sau inadmisibilă;
   - după retragerea unei cereri;
   - când o persoană majoră aflată în întreținere/copil necăsătorit depune o nouă cerere după ce a fost depusă o cerere în numele său;
   - după o decizie de excludere, o încetare, o revocare, o sistare sau un refuz de reînnoire a statutului de protecție internațională;
   - când o cale de atac împotriva deciziei privind cererea anterioară este încă pendinte;
   - la repetarea cererilor ulterioare;
   - după ce solicitantul respins a părăsit teritoriul statului membru sau teritoriile statelor membre;
   - după o procedură Dublin.

([1]) Cele 27 de state membre ale Uniunii Europene plus Elveția, Islanda, Liechtenstein și Norvegia.

([2]) Ghidul finalizat nu reflectă neapărat pozițiile Înaltului Comisar al ONU pentru refugiați.

Prezentul ghid ar trebui utilizat împreună cu *Ghid practic al EASO: Evaluarea probelor*, cu *Ghid practic al EASO: Condițiile de obținere a statutului de protecție internațională*, cu *Ghidul EASO privind procedura de azil: standarde operaționale și indicatori operaționali* și cu *Ghid practic al EASO privind punerea în aplicare a Regulamentului Dublin III: Interviul personal și evaluarea probelor*.

Cum se raportează acest ghid la legislația și practicile naționale? Ghidul este un instrument de convergență fără caracter obligatoriu din punct de vedere juridic care reflectă standardele stabilite de comun acord și include un spațiu dedicat variațiilor naționale în materie de legislație, orientări și practică.

Precizări legale
Acest ghid a fost elaborat fără a aduce atingere principiului potrivit căruia doar Curtea de Justiție a Uniunii Europene poate oferi o interpretare autentică a dreptului UE.

Cuprins

Lista abrevierilor **7**

Introducere **8**

1. Norme de procedură **9**
1.1. Definirea cererilor ulterioare 9
1.1.1. Ce sunt cererile ulterioare? 9
1.1.2. De ce se numesc cereri ulterioare? 9
1.1.3. Formularea de declarații noi 10
1.2. Formularea, înregistrarea și depunerea unei cereri ulterioare 11
1.2.1. Principii generale 11
1.2.2. Garanții pentru solicitanți 12
1.2.3. Obligațiile solicitantului 13
1.2.4. Formularea unei cereri ulterioare 15
1.2.5. Înregistrarea unei cereri ulterioare 15
1.2.6. Depunerea unei cereri ulterioare 16
1.2.7. Redeschiderea unei cereri anterioare 17
1.3. Procedura de admisibilitate a unei cereri ulterioare 17
1.3.1. Cine efectuează procedura de admisibilitate? 17
1.3.2. Termene 18
1.3.3. Prezentarea de elemente de fapt și probe 18
1.3.4. Efectuarea procedurii de admisibilitate 19
1.4. Dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare 21
1.4.1. Excepție de la dreptul de a rămâne în timpul procedurii în primă instanță 22
1.4.2. Excepțiile de la dreptul de a rămâne în timpul procedurii de recurs 23

2. Examinarea preliminară **25**
2.1. Ce înseamnă „elemente și date noi”? 25
2.1.1. Elemente și date 25
2.1.2. Când se poate considera că elementele sunt noi? 26
2.2. Trei scenarii în care pot fi prezentate elemente noi 28
2.2.1. Element nou care demonstrează un fapt material anterior 28
2.2.2. Fapt material nou 28
2.2.3. Declarație nouă 29
2.3. Ce înseamnă sintagma „sporește semnificativ probabilitatea”? 29
2.3.1. Standardul de probabilitate sporită 29
2.3.2. Criterii pentru stabilirea unei creșteri semnificative a probabilității de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale 30
2.3.3. Creștere semnificativă în comparație cu decizia anterioară 31

3. Cererile ulterioare în situații speciale 37
3.1. În urma respingerii cererii anterioare ca nefondată 37
3.2. În urma respingerii cererii anterioare ca fiind în mod vădit nefondată 38
3.3. În urma respingerii cererii anterioare ca inadmisibilă 38
3.3.1. Un alt stat membru a acordat protecție internațională 38
3.3.2. Conceptul de primă țară de azil 39
3.3.3. Conceptul de țară terță sigură 39
3.4. În urma retragerii unei cereri 39
3.4.1. Retragerea explicită 40
3.4.2. Retragerea implicită 42
3.5. Persoană majoră aflată în întreținere/copil necăsătorit care depune o nouă cerere după ce a fost depusă o cerere în numele său 43
3.5.1. Fapte care justifică o cerere separată 44
3.5.2. Situații în care copilul devine persoană majoră 44
3.6. În urma unei decizii de excludere 45
3.7. După încetarea, revocarea, sistarea sau refuzul de reînnoire a statutului de protecție internațională 45
3.7.1. Încetare 45
3.7.2. Revocare, sistare sau refuz de reînnoire 46
3.7.3. Absența solicitantului 48
3.8. Când o cale de atac împotriva deciziei privind cererea anterioară este încă pendinte 48
3.9. Cereri ulterioare repetate 49
3.10. După ce solicitantul respins a părăsit teritoriul statului membru sau teritoriile statelor membre 49
3.11. După procedura Dublin 50
3.11.1. Regulamentul Dublin III 50
3.11.2. Cerere ulterioară în statul membru responsabil 51
3.11.3. Cerere ulterioară în statul membru solicitant 52

Lista abrevierilor

CJUE	Curtea de Justiție a Uniunii Europene
DCPI	Directiva privind condițiile pentru protecția internațională. Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (reformată)
DPA	Directiva privind procedurile de azil. Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind procedurile comune de acordare și retragere a protecției internaționale (reformată)
EASO	Biroul European de Sprijin pentru Azil
ITO	informații privind țara de origine
Stat membru/state membre	Stat(e) membru/membre al(e) Uniunii Europene
Țările UE+	Statele membre ale Uniunii Europene și țările asociate
UE	Uniunea Europeană

Introducere

Țările UE+ s-au confruntat cu provocări tot mai mari pe care le prezintă cererile ulterioare, atât în ceea ce privește numărul, cât și conținutul acestora. Procentul de cereri reînnoite ([3]) a crescut din 2016: potrivit Eurostat, în 2016, doar 4,45 % din toți solicitanții depuseseră anterior o cerere în aceeași țară. Această cifră a crescut la 9,8 % în 2018, la 9,6 % în 2019 și la 11,6 % în 2020. Acest lucru înseamnă că, până în 2020, un solicitant din 10 solicitase deja anterior protecție internațională în aceeași țară UE+. Pe lângă numărul în creștere, evaluarea cererilor ulterioare creează într-adevăr dificultăți, în ciuda simplității sale aparente. Evaluarea exactă diferă în funcție de circumstanțele cererii anterioare și de modul în care aceasta a fost soluționată. Prin urmare, evaluarea unei cereri ulterioare poate fi un proces complex.

Prezentul ghid practic se bazează în principal pe dispozițiile juridice ale Directivei privind procedurile de azil (DPA). Ghidul are scopul de a pune la dispoziția responsabililor de caz orientări privind procesul de examinare și normele de procedură speciale pentru evaluarea cererilor ulterioare.

Capitolul introductiv explică ce înseamnă o cerere ulterioară. Acesta subliniază când trebuie să se acorde atenție specială la momentul formulării, înregistrării și depunerii unei cereri ulterioare și prezintă diferitele aspecte procedurale ale examinării admisibilității. Acest capitol se încheie cu subiectul dreptului de a rămâne și al excepțiilor de la acesta. Al doilea capitol explorează în continuare examinarea preliminară a „elementelor noi”: scenariile în care elementele noi pot fi prezentate, definiția termenului „noi”, precum și dacă elementul nou sporește semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională. Capitolul final examinează particularitățile evaluării în funcție de situațiile specifice în care a fost depusă o cerere ulterioară și/sau de modul în care a fost soluționată cea anterioară.

([3]) Potrivit Eurostat, conceptul de cereri reînnoite include cererile ulterioare [articolul 2 litera (q) din DPA], precum și noile cereri de azil după încetarea examinării cererii anterioare și cererile redeschise [articolul 28 alineatul (2) din DPA]. Pentru informații suplimentare, vezi Eurostat, *Statistics Explained – Glossary: Repeated applicant*, 22 martie 2019.

1. Norme de procedură

1.1. Definirea cererilor ulterioare

1.1.1. Ce sunt cererile ulterioare?

DPA definește „cererea ulterioară” ca:

> „o cerere suplimentară de protecție internațională depusă după adoptarea unei decizii finale privind cererea anterioară, inclusiv cazurile în care solicitantul și-a retras în mod explicit cererea și cazurile în care autoritatea decizională a respins o cerere în urma retragerii implicite a acesteia în conformitate cu articolul 28 alineatul (1) [din DPA]” ([4]).

DPA prevede că o cerere ulterioară poate fi depusă în urma unei decizii negative finale. Nu există alte restricții referitoare la momentul în care poate fi depusă o cerere ulterioară la autoritățile competente. O cerere ulterioară poate fi necesară în situațiile în care apare o schimbare semnificativă a circumstanțelor personale ale solicitantului sau a situației din țara sa de origine, indiferent de cât timp a trecut de la emiterea deciziei finale.

DPA stabilește cadrul de examinare în care ar trebui evaluată o cerere ulterioară. DPA stipulează în special condițiile minime pentru examinarea preliminară a unei cereri ulterioare pentru a lua o decizie privind admisibilitatea ei ([5]). Directiva prevede și normele de procedură care se aplică în timpul examinării preliminare din procedura de admisibilitate (vezi secțiunea 1.2 „Formularea, înregistrarea și depunerea unei cereri ulterioare” și secțiunea 1.3 „Procedura de admisibilitate a unei cereri ulterioare”), precum și excepțiile specifice de la dreptul de a rămâne pe teritoriul statului membru gazdă ([6]) în cazul unei cereri ulterioare, ținând seama întotdeauna de principiul de bază al nereturnării (*non-refoulement*) ([7]) în conformitate cu obligațiile care le revin statelor membre în temeiul dreptului internațional și al dreptului Uniunii Europene (UE) (vezi secțiunea 1.4 „Dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare”).

1.1.2. De ce se numesc cereri ulterioare?

Noțiunea de cereri ulterioare inclusă în DPA decurge din recunoașterea faptului că ar putea exista motive pentru care un solicitant poate să dorească/să aibă nevoie să depună o nouă cerere de protecție internațională în urma unei decizii negative. Posibilitatea de a formula o cerere ulterioară este esențială pentru respectarea principiului nereturnării. Țările UE+ sunt obligate în temeiul dreptului internațional să se asigure că solicitanții nu sunt trimiși într-o țară cu încălcarea principiului nereturnării sau cu încălcarea obligațiilor lor legale în temeiul tratatelor internaționale privind drepturile omului.

În acest context se recunoaște și că cererile ulterioare nu sunt depuse întotdeauna pe baza unor probe sau elemente de fapt noi. DPA recunoaște că ar fi disproporționat ca statele membre să fie obligate să

([4]) Articolul 2 litera (q) din DPA.

([5]) Articolul 40 din DPA.

([6]) Articolul 9 alineatul (2) din DPA.

([7]) Obligația statelor de a evita expulzarea sau returnarea unei persoane, sub orice formă, într-un loc în care aceasta poate suferi persecuții sau torturi, tratamente sau pedepse inumane sau degradante.

desfășoare o nouă procedură completă de examinare în cazul în care solicitantul depune o cerere ulterioară fără a aduce noi probe sau argumente. În astfel de cazuri, statele membre ar trebui să poată respinge o cerere ca fiind inadmisibilă ([8]). DPA ([9]) oferă statelor membre opțiunea de a considera că o cerere este inadmisibilă într-o serie exhaustivă de cazuri, inclusiv în cazul cererilor ulterioare. Trebuie remarcat totuși că aceasta este o clauză opțională și că statele membre pot decide și să examineze aceste cazuri pe fond.

1.1.3. Formularea de declarații noi

DPA prevede că:

> „În cazul în care o persoană care a depus o cerere de protecție internațională într-un stat membru face declarații noi sau depune o cerere ulterioară în același stat membru, statul membru respectiv examinează aceste noi declarații sau elementele cererii ulterioare în cadrul examinării cererii anterioare [...]" ([10]).

O cerere ulterioară survine după o decizie finală negativă și este supusă unei examinări preliminare pentru a se stabili dacă au apărut sau au fost prezentate elemente noi ([11]). Nu sunt stipulate cerințe similare pentru situațiile în care un solicitant face „declarații noi". Prin urmare, se poate deduce că „declarațiile noi" se referă la prezentarea unor argumente sau elemente înainte de adoptarea unei decizii finale privind cererea (anterioară). Prin urmare, aceste elemente ar trebui să fie considerate declarații suplimentare – sau „noi" – și să fie examinate în cadrul examinării cererii (anterioare), fie în primă instanță, fie, dacă a fost pronunțată deja o decizie în primă instanță de refuzare a protecției internaționale, în timpul exercitării unei căi de atac ([12]). Prin urmare, dacă se stabilește că cererea anterioară este încă pendinte sau că se poate intenta o cale de atac prin care se pot prezenta aspecte nesoluționate, noile circumstanțe ar trebui examinate ca declarații noi în contextul cererii sau a căii de atac pendinte.

Prin articolul 40 alineatul (1) din DPA se stabilește o conexiune între examinarea declarațiilor noi sau cererea ulterioară și cererea depusă anterior. Prin această conexiune, autoritatea competentă poate să stabilească dacă procedurile anterioare sunt pendinte și dacă examinarea elementelor noi poate fi inclusă în acestea. În caz contrar, autoritatea competentă poate proceda la examinarea cerințelor examinării preliminare, astfel cum se prevede în DPA ([13]), pentru a stabili dacă au apărut sau au fost prezentate elemente sau date noi. Vezi secțiunea 3.8 „Când o cale de atac împotriva unei decizii privind cererea anterioară este încă pendinte".

La fel ca în cazul unei prime cereri, procedura de examinare poate să implice nu numai autoritatea decizională, ci și alte autorități care au obligația de a interveni în etapa procedurii de admisibilitate ([14]). Acest lucru este important în cazul cererilor ulterioare deoarece, în unele state membre, alte autorități

([8]) Considerentul 36 din DPA.

([9]) Articolul 33 alineatul (2) din DPA.

([10]) Articolul 40 alineatul (1) din DPA.

([11]) Articolul 40 alineatul (2) din DPA.

([12]) CJUE a clarificat metodele de examinare a argumentelor și a probelor ca „declarații noi" în aplicarea articolului 40 alineatul (1) și a articolului 46 alineatul (3) din DPA. Vezi CJUE, Hotărârea din 4 octombrie 2018 în cauza *Ahmedbekova*, C-652/16, ECLI:EU:C:2018:801. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

([13]) Articolul 40 alineatul (2) din DPA.

([14]) Articolul 34 alineatul (2) din DPA.

competente, cum ar fi poliția sau personalul de la punctele de frontieră, pot efectua interviuri privind admisibilitatea, chiar dacă examinarea cererii rămâne de competența autorității decizionale.

Persoană aflată în întreținere sau minor necăsătorit care depune o nouă cerere după ce a fost depusă o cerere anterioară în numele său

O persoană aflată în întreținere sau un copil necăsătorit poate să depună o cerere după ce a fost depusă anterior o cerere în numele său ([15]). Pentru informații suplimentare, vezi secțiunea 3.5 „Persoană majoră aflată în întreținere/copil necăsătorit care depune o nouă cerere după depunerea unei cereri în numele său”.

1.2. Formularea, înregistrarea și depunerea unei cereri ulterioare

1.2.1. Principii generale

Capitolul III din DPA privind procedurile în primă instanță include și normele de procedură pentru examinarea cererilor ulterioare. Deoarece multe dintre procedurile prevăzute în DPA în legătură cu cererile ulterioare sunt opționale, statele membre pot stabili norme naționale suplimentare pentru reglementarea examinării preliminare a unei cereri ulterioare în cadrul directivei. În orice caz, principiile de bază și garanțiile prevăzute în DPA trebuie respectate întotdeauna ([16]). În special:

- principiul nereturnării (*non-refoulement*);
- dreptul de a rămâne pe teritoriu în timpul examinării cererii, în afara excepțiilor bine definite prevăzute la articolul 41 din DPA;
- dreptul la informare;
- dreptul la confidențialitate;
- principiul nediscriminării și al egalității de gen;
- prioritatea interesului superior al copilului;
- dreptul la o procedură de azil echitabilă și eficientă;
- dreptul la o examinare individuală, obiectivă și imparțială;
- dreptul la o cale de atac eficientă.

Respectarea principiilor de mai sus garantează că solicitanții au acces efectiv la o nouă procedură de azil. În special în legătură cu cererile ulterioare, accesul efectiv al solicitanților la procedură este subliniat în continuare în DPA când se prevede că normele naționale privind cadrul procedural pentru examinarea preliminară „nu trebuie să facă imposibil accesul solicitantului la o nouă procedură sau să ducă la anularea efectivă ori restrângerea drastică a accesului” ([17]). Scopul este de a nu exclude solicitanții de la o nouă procedură de azil. Acest lucru asigură și posibilitatea solicitantului de a depune o nouă cerere și

([15]) Articolul 40 alineatul (6) din DPA.

([16]) Pentru informații suplimentare, consultați următoarele instrumente: *Ghidul EASO privind procedura de azil: standarde operaționale și indicatori operaționali*, septembrie 2019; EASO, *Asylum procedures and the principle of non-refoulement – Judicial analysis* (Procedurile de azil și principiul nereturnării – analiză judiciară), 2018; EASO, *Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System – Judicial analysis* (Evaluarea probelor și a credibilității în contextul Sistemului European Comun de Azil – analiză judiciară), 2018.

([17]) Articolul 42 alineatul (2) al doilea paragraf din DPA.

fapte noi dacă circumstanțele sale personale sau situația din țara de origine s-au schimbat semnificativ, cu scopul de a stabili dacă îndeplinește condițiile pentru protecție internațională.

Având în vedere cele de mai sus, accesul efectiv al unui solicitant la procedura de azil ar trebui protejat de statele membre în conformitate cu dispozițiile DPA. Acest lucru se aplică indiferent de tipul de procedură de examinare care urmează să fie aplicată.

1.2.2. Garanții pentru solicitanți

DPA ([18]) reafirmă obligația statelor membre de a se asigura că garanțiile relevante ([19]) se aplică în mod egal în cazurile de cereri ulterioare, conform principiului că fiecare solicitant are dreptul la examinarea adecvată a cererii sale. Garanțiile de bază stabilite în DPA includ următoarele:

- **accesul la informații**. Înțelegerea procedurii de azil de către solicitant este esențială pentru realizarea unei proceduri de examinare echitabile în temeiul DPA. Statele membre au obligația de a furniza informații despre diferitele proceduri de azil ([20]) în timp util pentru ca solicitantul să își exercite drepturile și să se conformeze obligațiilor care îi revin și într-o limbă pe care o înțelege.

  DPA nu definește instrumentele sau mijloacele prin care se furnizează informațiile. Prin urmare, statele membre ar trebui să pună la dispoziție informații generale despre diferitele proceduri de azil, inclusiv despre cererile ulterioare. Aceste informații ar putea fi diseminate verbal sau în scris (prin broșuri, pliante, pagini web specifice sau aplicații mobile).

  Informațiile trebuie transmise într-o manieră cuprinzătoare, astfel încât solicitantul să poată înțelege unde sau cum să depună o cerere de azil, să își poată înțelege drepturile și obligațiile, precum și orice altă cerință necesară aferentă procedurilor.

  La formularea/înregistrarea/depunerea unei cereri ulterioare, informațiile furnizate solicitantului trebuie să includă aspectele procedurii de admisibilitate. În primul rând, ar trebui să i se explice solicitantului ce înseamnă o cerere ulterioară. Acest lucru garantează că solicitantul cunoaște condițiile pentru a i se acorda accesul la o nouă procedură de azil, precum și drepturile și obligațiile care îi revin în timpul procedurii, inclusiv consecințele neîndeplinirii acestor obligații. Informațiile ar trebui să includă:

  - etapele procedurale ale cererii;
  - tipul procedurii de examinare;
  - ce înseamnă și ce presupune „prezentarea de elemente noi”;
  - posibilitatea sau imposibilitatea unui interviu individual;
  - termenele specifice;
  - rezultatul deciziei luate cu privire la cererea sa și căile de atac împotriva acesteia, dacă cererea ulterioară este respinsă;
  - excepțiile de la dreptul de a rămâne.

([18]) Articolul 42 alineatul (1).

([19]) Prevăzute la articolul 12 alineatul (1) litera (a) din DPA.

([20]) Articolul 12 alineatul (1) litera (a) din DPA.

Aceste informații ar trebui furnizate în timp util pentru a permite solicitantului să își exercite drepturile garantate de DPA și să se conformeze tuturor obligațiilor relevante, în special ținând seama că se aplică termene mai scurte când se examinează o cerere ulterioară;

- **accesul la Înaltul Comisar al ONU pentru refugiați sau la alte organizații care acordă consultanță juridică sau consiliere și comunicarea cu acestea;**
- **accesul la asistență juridică și reprezentare în procedura privind căile de atac (la cerere)** ([21]);
- **acordarea de garanții procedurale speciale și sprijin adecvat când solicitantul este evaluat ca având nevoi procedurale speciale** ([22]);
- **garanții suplimentare pentru minorii neînsoțiți** ([23]);
- **trebuie garantate și măsuri de siguranță practice specifice pentru a asigura aplicarea efectivă a dreptului de a rămâne**, în conformitate cu legislația națională, cu scopul de a permite solicitantului să rămână pe teritoriul statului până la soluționarea căii de atac, inclusiv, în special, protecție împotriva returnării (*refoulement*);
- **garanții lingvistice** ([24]). Trebuie să se asigure servicii de interpretare la formularea/înregistrarea/depunerea cererii. Dacă interviul individual este omis, deoarece nu este obligatoriu la examinarea cererilor ulterioare ([25]), și dacă cererea se bazează pe date prezentate în scris, trebuie garantată traducerea formularului de depunere, dacă este cazul, sau a cererii de protecție internațională.

1.2.3. Obligațiile solicitantului

DPA stabilește nu numai garanțiile aplicabile solicitanților ([26]), ci și obligațiile acestora ([27]).

Obligația de a coopera

La fel ca în cazul unei cereri inițiale, solicitanții au obligația de a coopera cu autoritățile competente pentru stabilirea identității lor și a altor elemente menționate în Directiva privind condițiile pentru protecția internațională (DCPI) ([28]), cum ar fi faptele și circumstanțele privind nevoia lor de protecție internațională. Statele membre pot impune alte obligații solicitantului pentru a coopera, în măsura în care acestea sunt necesare pentru evaluarea cererii.

([21]) Pentru mai multe informații despre dreptul la asistență juridică și reprezentare, vezi secțiunea 11 din *Ghidul EASO privind procedura de azil: standarde operaționale și indicatori operaționali*, din septembrie 2019.

([22]) Pentru mai multe informații despre garanțiile procedurale pentru nevoi speciale, vezi secțiunea 9 din *Ghidul EASO privind procedura de azil: standarde operaționale și indicatori operaționali*, din septembrie 2019.

([23]) Articolul 25 din DPA.

([24]) Pentru mai multe informații despre garanțiile lingvistice, vezi secțiunea 10 din *Ghidul EASO privind procedura de azil: standarde operaționale și indicatori operaționali*, din septembrie 2019.

([25]) Articolul 34 și articolul 42 alineatul (2) litera (b) din DPA.

([26]) Articolul 12 alineatul (1) din DPA.

([27]) Articolul 13 din DPA.

([28]) Articolul 4 alineatul (2) din DCPI.

Obligația de a motiva

În cazul specific al cererilor ulterioare, obligația de mai sus este completată, de asemenea, de articolul 40 din DPA, coroborat cu articolul 42 alineatul (2) litera (a) din DPA. Când formulează o cerere ulterioară, solicitantul trebuie să prezinte „elemente sau date noi” ([29]). Pentru detalii suplimentare, vezi secțiunea 2.1 „Ce înseamnă «elemente și date noi»?”

Totodată, elementele noi trebuie să se refere la examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională.

Criteriile de mai sus trebuie luate în considerare în ansamblu pentru a justifica o procedură nouă. Prin urmare, devine evident că solicitantul trebuie să prezinte elemente noi. O nouă examinare completă a unei cereri după o respingere anterioară trebuie motivată în mod corespunzător. În caz contrar, lipsa acestor „elemente sau date noi” ar conduce la respingerea justificată a cererii ulterioare de către statul membru, **în conformitate cu principiul** ([30]) **autorității de lucru judecat (*res judicata*)** ([31]). Aceasta înseamnă că statul membru nu are obligația de a reexamina aceleași motive invocate pentru acordarea protecției internaționale și poate considera inadmisibilă cererea ulterioară. Prin urmare, obligația solicitantului de a invoca/prezenta fapte sau circumstanțe noi, inclusiv prin depunerea oricăror probe materiale sau documente justificative ori a altor probe disponibile în legătură cu nevoia sa de protecție internațională, devine o componentă imperativă a procedurii de admisibilitate. Informațiile despre obligația de a prezenta motive trebuie furnizate în timp util pentru a permite solicitantului să prezinte motivele pentru care solicită din nou protecție internațională. La depunerea noii cereri, solicitanții pot fi obligați să prezinte toate elementele de care dispun. Aceștia ar trebui să aibă și posibilitatea de a prezenta elemente suplimentare până la adoptarea unei decizii privind cererea lor. În mod similar, în cazul înregistrării și depunerii simultane a unei cereri ulterioare, responsabilii de caz trebuie să se asigure că procedura simplificată nu va aduce atingere capacității solicitantului de a explica motivele pentru care depune cererea.

În plus, autoritatea decizională ar trebui să ia în considerare obligația solicitantului de a coopera și de a-și motiva cazul, împreună cu circumstanțele sale personale, în special când apar probleme de vulnerabilitate. Prin urmare, evaluarea individuală a motivelor preliminare ar trebui coroborată cu obligația statului membru de a furniza toate informațiile relevante, eventual adaptate la situația personală a solicitantului, dacă acesta din urmă a fost identificat ca având nevoie de garanții procedurale speciale ([32]). Totuși, normele care le impun solicitanților să își motiveze în mod corespunzător cererea ulterioară nu ar trebui aplicate într-o manieră care fie exclude posibilitatea unei noi proceduri, fie limitează drastic accesul acestora la o astfel de procedură în conformitate cu DPA ([33]).

([29]) Termenul „elemente” menționat în prezentul ghid practic se referă întotdeauna la expresia completă „elemente sau date”, astfel cum se menționează la articolul 40 alineatul (2) din DPA.

([30]) Considerentul 36 din DPA.

([31]) Autoritatea de lucru judecat (*res judicata*) înseamnă că decizia instanței este definitivă și că părțile la cauză au obligația de a o respecta.

([32]) Articolul 24 alineatul (3) din DPA.

([33]) Articolul 42 alineatul (2) din DPA.

1.2.4. Formularea unei cereri ulterioare

În majoritatea cazurilor, solicitanții vor formula cererea ulterioară direct la autoritățile responsabile pentru înregistrarea și/sau depunerea cererilor de protecție internațională. Motivul este că solicitanții sunt prezenți deja pe teritoriul statului membru și sunt familiarizați cu autoritățile competente. Cererile ulterioare care nu sunt formulate direct la autoritățile competente sunt formulate cel mai adesea în contextul unei arestări sau luări în custodie publică ori în contextul unui proces de îndepărtare. În aceste cazuri, cererea ulterioară va fi formulată cel mai probabil la poliție, la autoritățile responsabile în domeniul imigrației, la personalul din centrele de cazare sau la autoritățile de primire. Dacă nu au competența de a înregistra cererea, aceste autorități ar trebui cel puțin:

(a) să aibă informațiile și instrucțiunile relevante pentru a îndruma solicitanții cu privire la locul și modul de soluționare a cererii lor de protecție internațională; precum și

(b) să primească pregătirea necesară pentru a-și îndeplini sarcinile în legătură cu procedura de azil.

Solicitantul este protejat împotriva returnării (*refoulement*) imediat după formularea cererii, fără a se aduce atingere excepțiilor de la dreptul de a rămâne descrise în secțiunea 1.4 „Dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare”. Ca parte a garanțiilor de bază ale solicitanților din centrele de cazare, trebuie să se asigure și servicii de interpretare gratuite, când este necesar, precum și acces la organizațiile care acordă consiliere.

În temeiul Directivei privind condițiile de primire ([34]), există și alte consecințe legate de formularea unei cereri ulterioare. Capitolul III din directiva menționată permite statelor membre să limiteze sau să retragă condițiile materiale de primire (cazare, hrană și îmbrăcăminte) dacă cererea este ulterioară în sensul definit în DPA. Aceasta înseamnă că este posibil ca solicitantul să nu aibă dreptul la locuință sau la alte ajutoare materiale în timpul examinării cererii ulterioare. Totuși, trebuie remarcat că orice decizie privind limitarea sau retragerea condițiilor materiale de primire trebuie adoptată în mod individual, obiectiv și imparțial, indicând motivele pentru aceasta. O astfel de decizie trebuie să respecte principiul proporționalității și demnitatea umană. Evaluarea trebuie să se bazeze pe situația specifică a persoanei în cauză. Statele membre nu pot retrage condițiile materiale de primire dacă acest lucru ar avea efectul de privare a solicitanților de posibilitatea de a-și satisface nevoile de bază legate de cazare, hrană sau îmbrăcăminte ([35]).

1.2.5. Înregistrarea unei cereri ulterioare

Statele membre sunt libere să decidă ce autorități sunt competente să înregistreze cererile, inclusiv cererile ulterioare. Dacă cererea este formulată la o autoritate care nu este competentă să o înregistreze, statele membre trebuie să se asigure că înregistrarea este finalizată în termen de șase zile lucrătoare. Pe de altă parte, când cererea este formulată la o autoritate care este competentă să o înregistreze, înregistrarea poate fi făcută pe loc sau în termen de cel mult trei zile lucrătoare ([36]).

([34]) Directiva 2013/33/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a standardelor pentru primirea solicitanților de protecție internațională (reformată).

([35]) Vezi și hotărârea în cauza Haqbin, în care CJUE a clarificat obligația statelor membre de a asigura un nivel de trai demn, care trebuie garantat în permanență și fără întrerupere, inclusiv supraveghind dacă asigurarea condițiilor de primire oferă în mod efectiv un nivel de trai adecvat. CJUE, Hotărârea din 12 noiembrie 2019 în cauza *Zubair Haqbin împotriva Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers*, C-233/18, ECLI:EU:C:2019:956. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

([36]) Articolul 6 alineatul (1) din DPA.

În această fază a procedurii, informațiile colectate se referă la identificarea solicitantului **și includ elemente similare cu cele colectate în timpul procedurii inițiale** ([37]). Statele membre pot stabili o legătură cu informațiile pe care le-au colectat anterior și pot actualiza aceste informații în ceea ce privește aspecte specifice care este posibil să se fi schimbat de la înregistrarea anterioară (de exemplu, starea civilă, nașterea copiilor, adresa).

În funcție de practica națională, înregistrarea poate să includă alte informații, cum ar fi: prelevarea amprentelor digitale [obligația statelor membre de a lua amprentele digitale ale fiecărui solicitant cu vârsta de cel puțin 14 ani este aplicabilă și pentru cererile ulterioare ([38])]; identificarea vulnerabilităților posibile și a nevoilor speciale cât mai devreme posibil în acest proces, cu scopul de a oferi garanții procedurale speciale solicitantului care are nevoie de acestea (probabil că este disponibilă o listă a vulnerabilităților din procedura inițială); examinarea medicală; alocarea în centrele de primire; investigația de securitate; acordarea de consultanță procedurală și juridică; consilierea privind opțiunile de returnare; sau orice altă informație privind drepturile și obligațiile solicitanților.

În această etapă, solicitanților li se poate cere și să prezinte elemente noi în scris și/sau să pună la dispoziție documente relevante sau alte elemente de probă pe care le dețin și care pot fi necesare pentru evaluarea cazului lor ([39]).

Faza de înregistrare are scopul de a îmbunătăți eficacitatea drepturilor și a obligațiilor care derivă din formularea unei cereri de protecție internațională. În cazul cererilor ulterioare se poate deroga totuși de la unele drepturi specifice, în funcție de legislația națională (de exemplu, dreptul de a fi cazat într-un centru de primire sau dreptul la un interviu individual). În această etapă, statele membre pot deroga de la dreptul de a rămâne pe teritoriu numai pentru a doua, a treia etc. cerere ulterioară, după consultarea cu autoritatea decizională. Acest aspect este analizat în detaliu în cele ce urmează.

1.2.6. Depunerea unei cereri ulterioare

DPA nu interzice integrarea fazelor de înregistrare și depunere: cele două etape pot fi combinate, atât timp cât sunt îndeplinite garanțiile procedurale relevante.

Statele membre pot stabili norme privind posibilitatea de depunere a unei cereri ulterioare personal la autoritățile relevante sau într-un loc desemnat ([40]). Cererea poate fi depusă printr-un formular completat de solicitant. DPA nu prevede cerințe specifice, cu excepția faptului că trebuie depus un formular. În orice caz, formularul ar trebui să includă cel puțin elementele și probele noi în sprijinul cererii, cu excepția cazului în care acestea au fost prezentate deja în etapa anterioară a înregistrării.

([37]) Pentru mai multe detalii, vezi EASO, *Practical Guide on Registration – Lodging of applications for international protection* (Ghidul practic al EASO privind înregistrarea), decembrie 2021.

([38]) Această obligație este descrisă la articolul 9 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac" pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție (JO L 180, 29.6.2013, p. 1).

([39]) Pentru detalii privind obligația solicitantului de a-și motiva cererea, vezi secțiunea 1.2.3 „Obligațiile solicitantului".

([40]) Articolul 6 alineatele (3) și (4) din DPA.

Dacă interviul individual este omis în conformitate cu legislația națională, este foarte important ca solicitantul să poată să prezinte și să motiveze elementele noi în scris.

1.2.7. Redeschiderea unei cereri anterioare

„Cerere ulterioară" înseamnă o cerere de protecție internațională depusă după adoptarea unei „decizii finale" privind cererea anterioară (și care, ca atare, nu poate fi contestată ulterior), inclusiv în cazurile de retragere explicită și implicită a cererii anterioare ([41]). Prin urmare, o cerere ulterioară poate fi formulată numai după respingerea finală a cererii anterioare. Dacă solicitantul invocă elemente noi, ar trebui determinată mai întâi etapa în care se află cererea sa anterioară. Dacă a fost emisă o decizie finală, apariția unor circumstanțe noi ar duce la o cerere ulterioară.

Dacă o cerere anterioară de protecție internațională a fost retrasă, ar trebui evidențiată mai întâi distincția dintre retragerea **explicită** și cea **implicită**.

Dacă solicitantul și-a retras cererea **în mod explicit** ([42]), orice cerere depusă ulterior este considerată o cerere ulterioară și este supusă unei examinări a admisibilității. Acest lucru este valabil indiferent dacă autoritatea decizională a luat decizia de a înceta examinarea sau de a respinge cererea sau dacă a decis să înceteze examinarea fără a lua o decizie.

Pe de altă parte, pentru cererile formulate după o retragere **implicită** ([43]), situația diferă semnificativ în funcție de acțiunea autorității decizionale de a respinge cererea sau de a înceta examinarea. Noua cerere poate fi tratată ca cerere ulterioară numai după ce autoritatea decizională a considerat că cererea anterioară este „nefondată pe baza unei examinări corespunzătoare a fondului acesteia" ([44]) și, prin urmare, a respins cererea, iar această decizie este finală. Totuși, dacă autoritatea decizională a luat, în urma unei retrageri implicite, decizia de a înceta examinarea, solicitantul are dreptul de a se prezenta la autorități și de a solicita redeschiderea cazului său sau are dreptul de a formula o nouă cerere care nu va fi tratată ca cerere ulterioară ([45]). Statele membre pot introduce în legislația națională un termen de cel puțin nouă luni ([46]) după împlinirea căruia cazul nu poate fi redeschis. Dacă acest termen expiră și solicitantul dorește să depună altă cerere, aceasta ar trebui tratată ca cerere ulterioară.

1.3. Procedura de admisibilitate a unei cereri ulterioare

1.3.1. Cine efectuează procedura de admisibilitate?

Este deosebit de important ca examinarea cererilor ulterioare să fie efectuată de autoritatea decizională care are acces la toate informațiile necesare referitoare la cererea/cererile anterioară/anterioare. Pentru a se asigura că cererea ulterioară este examinată luând în considerare evaluarea cererii/cererilor

([41]) Articolul 2 literele (e) și (q) din DPA.

([42]) Articolul 27 din DPA.

([43]) În temeiul articolului 28 din DPA.

([44]) În conformitate cu articolul 28 alineatul (1) din DPA.

([45]) Articolul 28 alineatul (2) din DPA.

([46]) Articolul 28 alineatul (2) din DPA.

anterioare, responsabilul de caz trebuie să aibă acces la toate elementele dosarului examinării/ examinărilor anterioare, inclusiv la cele examinate în faza căii de atac.

Personalul unei autorități diferite poate efectua interviul privind admisibilitatea, dacă este cazul. Dacă personalul altor autorități decât autoritatea decizională efectuează interviul individual privind admisibilitatea cererii de protecție internațională, autoritățile trebuie să se asigure că personalul respectiv primește în prealabil pregătirea de bază necesară, în special cu privire la dreptul internațional al drepturilor omului, *acquis*-ul UE în domeniul azilului și tehnicile de intervievare.

După interviu, autoritatea decizională efectuează examinarea cererii și emite decizia. În orice caz, autoritatea decizională trebuie să aibă acces la toate informațiile relevante și ar trebui să ia în considerare toate elementele care stau la baza declarațiilor noi sau a cererilor ulterioare, astfel cum prevede DPA ([47]).

1.3.2. Termene

Examinarea preliminară ar trebui finalizată cât mai curând posibil. Decizia privind admisibilitatea poate fi emisă rapid, datorită particularităților procedurii. Ar trebui luate în considerare în special următoarele aspecte.

- procedura se limitează la a examina dacă există elemente și/sau fapte noi;
- în temeiul DPA, nu este necesar un interviu. Dacă este prevăzut de legislația națională, interviul poate fi efectuat de o autoritate competentă diferită de autoritatea decizională.

În plus, legislația națională poate să prevadă limitări ale drepturilor și beneficiilor oferite solicitantului în timpul examinării preliminare a cererii sale. În acest caz, există o legătură directă între durata examinării preliminare și aceste limitări. Prin urmare, autoritatea competentă ar trebui să ia decizia privind admisibilitatea cererii cât mai curând posibil și, în orice caz, într-un termen rezonabil.

Când cererea este considerată admisibilă, autoritatea decizională ar trebui să ia o decizie pe fond, în termen de șase luni de la depunerea cererii, la fel ca în cazul oricărei alte cereri ([48]). Faptul că examinarea pe fond a fost precedată de o procedură de admisibilitate nu prelungește termenul general de șase luni dintre depunerea cererii și încheierea examinării.

1.3.3. Prezentarea de elemente de fapt și probe

Pentru a sprijini examinarea preliminară a unei cereri ulterioare ([49]), statele membre pot impune solicitantului obligația de a indica elemente de fapt și de a aduce probe care să sporească semnificativ probabilitatea ca acesta să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul DCPI.

Totuși, ar putea fi prevăzute opțiuni diferite în legislația națională cu privire la prezentarea de către solicitant a unor elemente de fapt, documente sau alte elemente de probă în sprijinul cererii sale ulterioare. DPA nu vizează modul în care solicitantul poate prezenta aceste elemente. Acesta este lăsat la alegerea legiuitorului național.

([47]) Articolul 40 alineatul (1) din DPA.

([48]) Articolul 31 alineatul (3) din DPA.

([49]) În conformitate cu articolul 42 alineatul (2) litera (a) din DPA.

Când formulează o cerere ulterioară, solicitantul ar trebui să primească informații despre modul, locul și momentul în care trebuie să prezinte elemente noi, inclusiv despre un termen clar pentru aceste acțiuni.

Dacă legislația națională prevede un interviu individual, acesta va avea scopul de a analiza elementele noi. Solicitanților le vor fi adresate întrebări specifice cu privire la faptele și circumstanțele noi ale cazului lor. Solicitantul trebuie să beneficieze de garanțiile legate de interviu prevăzute la articolele 15-17 din DPA, cum ar fi: confidențialitatea; să se permită solicitanților să își prezinte toate motivele (intervievatorul are competența să ia în considerare circumstanțele personale și generale aferente cererii – dacă este necesar, intervievatorul și/sau interpretul poate fi o persoană de același sex cu solicitantul, dacă solicitantul cere acest lucru); să se ofere solicitantului în mod corespunzător posibilitatea de a prezenta elementele necesare pentru a-și susține cererea; să se elaboreze un raport faptic care să conțină toate elementele esențiale/un proces-verbal; precum și să se acorde solicitanților posibilitatea să formuleze observații, să ofere clarificări în raport/procesul-verbal și să li se acorde acces la acesta.

Dată fiind natura procedurală specifică a cererilor ulterioare, este esențial să se furnizeze solicitantului informații corecte. Dacă nu are loc niciun interviu, autoritatea competentă ar trebui să ofere solicitantului orientări privind modalitatea de prezentare în scris a elementelor noi ale cererii. Acest lucru se poate realiza, de exemplu, oferind informații, orientări și sprijin solicitantului în această privință și, dacă este cazul, utilizând un formular standard de depunere.

Formularul și/sau orientările pot să includă, printre altele, informații și/sau întrebări care să permită solicitantului să dea detalii și:

- să enumere elementele noi prezentate în sprijinul noii cereri;
- să explice de ce aceste elemente sunt noi în raport cu orice cerere anterioară;
- să descrie elementele noi care ar putea fi sprijinite cu probe relevante;
- să enumere motivele pentru care aceste elemente noi au fost prezentate în timpul oricărei/oricăror cereri anterioare;
- să descrie modul în care aceste elemente noi conduc la probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională.

Posibilitatea de a omite interviul individual nu se poate aplica în două situații ([50]):

- când o persoană aflată în întreținere depune o cerere după ce și-a dat consimțământul pentru includerea cazului său într-o cerere depusă în numele său; și/sau
- când un copil necăsătorit depune o cerere proprie după ce a fost depusă o cerere în numele său.

1.3.4. Efectuarea procedurii de admisibilitate

La examinarea unei cereri ulterioare, autoritatea competentă ar trebui să joace un rol activ, cooperând cu solicitantul pentru a evalua elementele relevante ale cererii. În această privință, responsabilul de caz ar trebui:

- să aibă acces la toate elementele procedurii anterioare;
- să aibă cunoștință de cadrul juridic relevant, de schimbările de politică și/sau de noua jurisprudență;

([50]) În conformitate cu articolul 42 alineatul (2) litera (b) din DPA.

- să ia în considerare ITO relevante și actualizate sau alte informații relevante;
- să ia în considerare informațiile furnizate de solicitant, fie în timpul interviului individual, dacă are loc, fie în datele prezentate în scris (în mod specific pentru această procedură sau altă declarație scrisă);
- să ia în considerare orice nevoie specială și circumstanțele individuale ale solicitantului, în funcție de legislația națională.

Astfel, responsabilul de caz poate să stabilească dacă este necesar un interviu sau dacă sunt suficiente datele prezentate în scris.

Scopul unei examinări preliminare în timpul procedurii de admisibilitate este de a decide dacă există elemente noi și dacă elementele noi sporesc într-adevăr semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul DCPI. Modul în care poate fi efectuată această examinare este descris în detaliu în capitolul următor.

Dacă examinarea preliminară concluzionează că nu există elemente noi, se adoptă o decizie de inadmisibilitate în conformitate cu DPA ([51]).

Dacă examinarea concluzionează că au apărut sau au fost prezentate de solicitant elemente noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca acesta să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională în temeiul DCPI, cererea este considerată admisibilă și este examinată în continuare pe fond, în conformitate cu capitolul II din DPA. Când un interviu în conformitate cu standardele unui interviu individual a fost efectuat în timpul examinării preliminare și, în special, dacă a fost efectuat de personalul autorității decizionale (articolul 14 din DPA), poate fi adoptată o decizie pe fond fără niciun interviu suplimentar, cu condiția să fi fost colectate informații suficiente în timpul interviului inițial.

Statele membre pot să prevadă, în legislația lor națională, și alte motive pentru examinarea în continuare a unei cereri ulterioare. În Belgia, de exemplu, dacă cererea anterioară este retrasă în mod implicit și dacă nu a fost evaluată pe fond nicio altă cerere anterioară, cererea ulterioară este admisibilă în mod automat.

Dacă s-a decis că o cerere ulterioară este inadmisibilă și nu ar trebui examinată în continuare, solicitantul trebuie informat cu privire la motivele pentru o astfel de decizie și asupra posibilităților de a intenta o cale de atac împotriva deciziei sau de a cere revizuirea acesteia ([52]), inclusiv cu privire la numele și adresa organismului la care se introduce calea de atac și la termenul exact în care se poate intenta o cale de atac în conformitate cu legislația națională. Autoritatea competentă poate să menționeze și dacă solicitantul are dreptul de a rămâne pe teritoriu (luând în considerare obligațiile statului membru în legătură cu principiul nereturnării) după introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii de inadmisibilitate.

([51]) Articolul 33 alineatul (2) litera (d) din DPA.

([52]) Articolul 42 alineatul (3) și articolul 46 alineatul (1) litera (a) punctul (ii) din DPA.

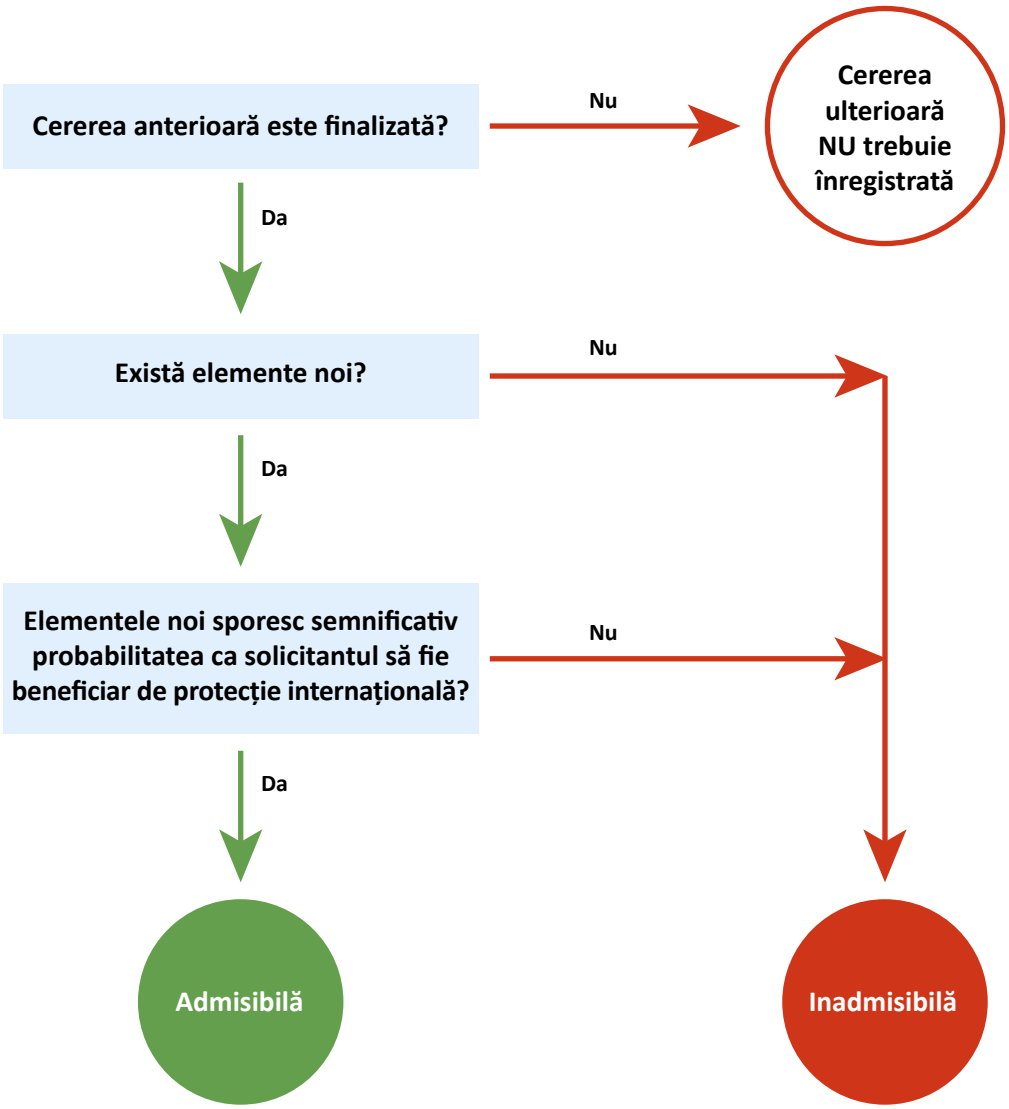

1.4. Dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare

Dreptul de a rămâne pe teritoriu în timpul procedurii de azil este o normă generală prevăzută de DPA ([53]). Prin urmare, excepțiile menționate în DPA ([54]) sunt exhaustive și trebuie interpretate în mod restrictiv. Statele membre pot deroga de la dreptul de a rămâne într-o circumstanță specifică în timpul procedurii în primă instanță (vezi secțiunea 1.4.1) și în două circumstanțe specifice după ce a fost adoptată o decizie de către autoritatea decizională (vezi secțiunea 1.4.2). Ar trebui subliniat că DPA permite excepții de la dreptul de a rămâne numai în situația în care autoritatea decizională este convinsă că decizia de îndepărtare nu va duce la returnarea directă sau indirectă prin încălcarea obligațiilor la nivel internațional și la nivelul UE ale statului membru respectiv ([55]). Acest lucru impune autorităților naționale obligația de a se asigura că îndepărtarea solicitantului nu îl expune unor riscuri care contravin principiului nereturnării.

Secțiunile următoare prezintă posibilele excepții de la dreptul de a rămâne.

([53]) Articolul 9 din DPA.

([54]) Articolul 41 din DPA.

([55]) Vezi articolul 9 alineatul (3) și articolul 41 alineatul (1) ultimul paragraf din DPA.

1.4.1. Excepție de la dreptul de a rămâne în timpul procedurii în primă instanță

Solicitanților trebuie să li se permită să rămână în statul membru până când autoritatea decizională adoptă o decizie în conformitate cu procedurile în primă instanță ([56]). Procedura de solicitare a protecției internaționale este „suspensivă” (și anume, suspendă orice procedură de îndepărtare forțată) prin lege.

Există o singură excepție de la acest principiu de bază în timpul procedurii în primă instanță: când prima cerere ulterioară a fost respinsă printr-o decizie finală, fie ca inadmisibilă, fie ca nefondată. În acest caz, statele membre pot deroga de la dreptul de a rămâne pentru orice cerere ulterioară suplimentară formulată de solicitant de la procedura în primă instanță până la orice cale de atac ([57]). Această excepție presupune că cererile ulterioare repetate pot fi abuzive, deoarece solicitanții au beneficiat deja de o examinare amănunțită a primei lor cereri și a primei lor cereri ulterioare. Această excepție se aplică indiferent dacă cererea ulterioară suplimentară a fost formulată sau nu în contextul unei îndepărtări iminente. Totuși, autoritățile pot proceda la decizia de repatriere numai dacă autoritatea decizională consideră că nu există risc de returnare directă sau indirectă. Cu alte cuvinte, autoritatea decizională trebuie să fie consultată întotdeauna înainte de aplicarea unei excepții de la dreptul de a rămâne, astfel încât să se poată asigura că nu există risc de returnare (*refoulement*).

Deși acestor solicitanți nu li se aplică niciun drept de a rămâne, procesele de furnizare de informații, înregistrare, depunere și examinare ar trebui să continue în termenele stabilite în acest scop, atât timp cât solicitantul este prezent pe teritoriu.

În această situație, statele membre pot deroga de la termenele aplicabile în mod normal pentru procedurile ([58]) accelerate ([59]) și de admisibilitate ([60]).

Dacă legislația națională impune ca o decizie să fie emisă cu menționarea faptului că solicitantul nu are dreptul de a rămâne, aceasta poate fi emisă deja la data înregistrării sau a depunerii cererii ulterioare suplimentare, cu condiția ca autoritatea decizională să fi fost consultată și să considere că repatrierea nu duce la returnare directă sau indirectă.

([56]) În conformitate cu articolul 9 din DPA.

([57]) Articolul 41 alineatul (1) litera (b) din DPA.

([58]) Vezi CJUE, Hotărârea din 9 septembrie 2020 în cauza *JP împotriva Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides*, C-651/19, ECLI:EU:C:2020:681, punctele 54-67. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*. În această privință, CJUE a subliniat caracterul excepțional al procedurii de „cerere ulterioară”, pentru care termenele scurte pot fi justificate, printre altele, din perspectiva obiectivului celerității pe care îl urmărește DPA, a principiului securității juridice și a bunei desfășurări a procedurii de examinare, având în vedere că solicitantul beneficiază de drepturi procedurale specifice și că respectiva procedură privind calea de atac este strâns legată de conținutul esențial al cererii ulterioare. Prin urmare, CJUE a considerat că termenul de 10 zile prevăzut de legislația din Belgia pentru a introduce o cale de atac împotriva unei decizii de inadmisibilitate a unei cereri ulterioare nu pare insuficient din punct de vedere material pentru a permite o cale de atac eficientă. În sfârșit, CJUE consideră că instanței naționale îi revine sarcina de a stabili dacă termenul respectiv respectă și principiul echivalenței.

Vezi și CJUE, Ordonanța din 11 februarie 2021, *T.H.C. împotriva Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides*, C-755/19, ECLI:EU:C:2021:108. CJUE a considerat că termenul de cinci zile, care include zilele de sărbătoare legală și zilele libere, prevăzut de legislația din Franța pentru a introduce o cale de atac împotriva unei decizii de inadmisibilitate a unei cereri ulterioare nu pare insuficient din punct de vedere material pentru a permite o cale de atac eficientă în cazul în care solicitantul este ținut în custodie publică. Și în acest caz, CJUE consideră că instanței naționale îi revine sarcina de a stabili dacă termenul în cauză respectă și principiul echivalenței și garanțiile procedurale prevăzute de dreptul Uniunii.

([59]) Articolul 41 alineatul (2) litera (a) din DPA.

([60]) Articolul 41 alineatul (2) litera (b) din DPA.

1.4.2. Excepțiile de la dreptul de a rămâne în timpul procedurii de recurs

(a) În cadrul unei căi de atac împotriva inadmisibilității

În cazul unei prime cereri ulterioare care nu este examinată în continuare deoarece este considerată inadmisibilă în temeiul DPA ([61]), solicitantul are dreptul la o cale de atac împotriva deciziei. În funcție de legislația națională, solicitantul poate avea dreptul de a rămâne pe teritoriu în timpul procedurii de recurs sau cel puțin până când instanța decide asupra dreptului său de a rămâne ([62]). În această din urmă situație, autoritatea la care se introduce calea de atac are competența de a decide dacă solicitantul poate să rămână pe teritoriul statului membru în timpul procedurii de recurs, fie la cererea solicitantului, fie acționând din oficiu ([63]). Când decide asupra dreptului de a rămâne, statului membru îi revine obligația de a respecta principiul nereturnării (*non-refoulement*).

(b) Cerere ulterioară depusă numai pentru a împiedica îndepărtarea și considerată inadmisibilă

Un solicitant ar putea să depună o cerere ulterioară numai pentru a bloca sau a împiedica un proces de îndepărtare. Statele membre pot face o excepție de la dreptul de a rămâne imediat ce autoritatea decizională constată că o astfel de cerere ulterioară este inadmisibilă ([64]). Condiția menționată la litera (a) de mai sus – și anume că autoritatea la care se introduce calea de atac are competența de a decide dacă solicitantul poate să rămână pe teritoriu în timpul procedurii de recurs – nu se aplică obligatoriu în această situație. DPA impune totuși condiții stricte, care trebuie îndeplinite cumulativ.

1. Cererea ulterioară actuală nu este examinată în continuare și este considerată **inadmisibilă**.

   Acest lucru înseamnă că, în timpul examinării preliminare de către autoritatea decizională, solicitantul are dreptul de a rămâne.

2. Solicitantul a avut **intenția** de a depune cererea **numai pentru a întârzia sau a împiedica** îndepărtarea iminentă.

   Această condiție presupune că intenția solicitantului poate fi identificată și că intenția vizează numai întârzierea sau împiedicarea îndepărtării iminente.

   Această condiție necesită interpretare din partea autorităților naționale. Statele membre pot să prevadă orientări suplimentare în legislația sau practica lor națională.

3. Autoritatea decizională a considerat că o decizie de îndepărtare nu ar încălca **principiul nereturnării**.

   Această condiție presupune că autoritatea care decide asupra dreptului solicitantului de a rămâne pe teritoriu a primit de la autoritatea decizională informații care arată că nu există risc de încălcare a principiului nereturnării dacă se efectuează îndepărtarea forțată.

În această situație, astfel cum se prevede în secțiunea 1.4.1, statele membre pot deroga de la termenele aplicabile în mod normal pentru procedurile accelerate și de admisibilitate. Pentru a

([61]) Articolul 33 alineatul (2) și articolul 40 alineatul (5) din DPA.

([62]) Articolul 46 alineatul (8) din DPA.

([63]) Articolul 46 alineatul (6) din DPA.

([64]) Articolul 41 alineatul (1) litera (a) din DPA.

accelera procesul, se pot aplica termene mai scurte pentru examinarea preliminară și emiterea deciziei în primă instanță ([65]).

De asemenea, DPA permite statelor membre să returneze imediat un solicitant până la soluționarea căii de atac sau până la încheierea procedurii în instanță prin care se decide dacă solicitantul poate rămâne sau nu pe teritoriu ([66]). Această excepție de la dreptul de a rămâne vizează și perioada până la expirarea termenului pentru introducerea căii de atac.

([65]) Articolul 41 alineatul (2) din DPA.

([66]) Articolul 41 alineatul (2) litera (c) din DPA.

2. Examinarea preliminară

În timpul examinării preliminare, responsabilul de caz trebuie să stabilească dacă elementele prezentate de solicitant în cadrul cererii ulterioare sunt noi și dacă acestea sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională ([67]).

Acest capitol se axează în mod specific pe analiza următoarelor două aspecte principale:

- ce sunt „elementele noi” și în ce situații pot fi întâlnite acestea;
- ce înseamnă sintagma „sporește semnificativ probabilitatea”.

Capitolul începe cu o secțiune introductivă, care cuprinde clarificări ale noțiunilor de „element” și „date”.

2.1. Ce înseamnă „elemente și date noi”?

2.1.1. Elemente și date

Astfel cum se descrie la articolul 4 din DCPI, **elementele** legate de examinarea menită să stabilească dacă solicitantul îndeplinește condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională rezultă din surse multiple de informații. Acestea includ informațiile furnizate de solicitant, toate documentele relevante de care dispune acesta și alte probe disponibile privind vârsta sa, trecutul său (inclusiv al rudelor relevante), identitatea, cetățenia sau cetățeniile, țara sau țările, precum și localitatea sau localitățile în care a avut anterior reședința, cererile anterioare de protecție internațională, itinerarul, documentele de călătorie, precum și motivele care justifică cererea de protecție internațională.

Datele sunt informații care sunt identificate/scoase la iveală din surse multiple de informații – în mod similar cu elementele – de exemplu de responsabilul de caz sau de responsabilul de caz în cooperare cu solicitantul în timpul examinării unei situații specifice, indiferent că este vorba despre situația personală a solicitantului sau despre situația din țara de origine.

Elementele și **datele** reprezintă **fapte** și **circumstanțe** care pot fi prezentate de solicitant sau identificate de responsabilul de caz în timpul examinării cererii ulterioare. În funcție de cazul specific respectiv, poate fi dificil să se facă o distincție clară între elemente și date. Nu este totuși extrem de important să se încerce să se facă această distincție. Cel mai mult contează ca responsabilul de caz să ia în considerare toate elementele și datele noi legate de posibilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională ([68]). Astfel cum s-a menționat anterior, în sensul prezentului ghid, termenul „elemente” se referă la expresia completă „elemente sau date”, astfel cum se menționează la articolul 40 alineatul (2) din DPA. Articolul 40 alineatul (3) din DPA specifică apoi că aceste „elemente” trebuie să sporească semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru protecție internațională, ceea ce înseamnă că trebuie să aibă legătură cu faptele materiale.

([67]) Articolul 40 alineatul (3) din DPA.

([68]) Pentru detalii suplimentare, vezi articolul 4 din DCPI.

Instrumentul EASO aferent

Pentru detalii suplimentare privind legătura dintre probe și faptele materiale, vezi *Ghid practic al EASO: Evaluarea probelor*, martie 2015 (actualizare preconizată în 2022).

2.1.2. Când se poate considera că elementele sunt noi?

În ce circumstanțe se poate spune că elementele și datele pot fi considerate „noi”?

Elementele noi pot fi legate de:

- **fapte noi după decizia finală**;
- elemente **care au existat** anterior, dar **nici nu au fost prezentate** de solicitant în procedura anterioară, **nici nu au fost luate în considerare** de autoritatea responsabilă cu examinarea cererii de azil.

Fapte noi după decizia finală

Aceste cazuri sunt considerate situații *în afara țării de origine*. Pot apărea fapte noi în țara de origine sau solicitantul poate să se fi implicat în noi activități în țara de azil după ce a fost adoptată o decizie finală cu privire la cererea anterioară. Aceste modificări pot apărea în țara de origine și/sau în situația personală a solicitantului în orice moment, indiferent de perioada în care solicitantul a locuit (în mod legal sau ilegal) în străinătate. Din cauza duratei șederii în afara țării de origine a unor solicitanți cărora li s-a refuzat protecția internațională într-o cerere anterioară, situațiile *în afara țării de origine* pot apărea periodic în cererile ulterioare. Evoluțiile sau evenimentele din viața lor sau din țara de origine pot da naștere unei temeri de persecuție bine întemeiate sau unui risc real de vătămare gravă în momentul returnării ([69]).

Elemente care au existat anterior, dar nici nu au fost prezentate de solicitant în procedura anterioară, nici nu au fost luate în considerare de autoritatea responsabilă cu examinarea cererii de azil

Acest caz ia în considerare toate elementele care au existat anterior, în timpul procedurii anterioare, dar nu au fost aduse la cunoștința autorității decizionale. Aceste elemente sunt noi deoarece nu au fost examinate în timpul procedurii anterioare, iar decizia finală privind cererea anterioară nu s-a bazat pe acestea ([70]).

Totuși, articolul 40 alineatul (4) din DPA oferă statelor membre opțiunea de a prevedea ca cererea să fie examinată în continuare numai în cazul în care solicitantul respectiv s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a declara situațiile menționate la articolul 40 alineatele (2) și (3) în cadrul procedurii

([69]) „Fără a aduce atingere Convenției de la Geneva, statele membre pot stabili [totuși] ca unui solicitant care depune o cerere ulterioară să nu i se acorde în mod normal statutul de refugiat în cazul în care riscul de persecuție se bazează pe circumstanțe create de solicitant prin propria voință după plecarea din țara de origine” [articolul 5 alineatul (3) din DCPI]. Posibilitatea de a introduce o astfel de excepție vizează evitarea folosirii abuzive a regimului de protecție internațională. Cu toate acestea, trebuie remarcat că evaluarea caracterului întemeiat al temerii solicitantului rămâne mereu orientată spre viitor, iar principiul nereturnării ar trebui respectat în toate cazurile.

( )Problema nevoilor de protecție care apar *în afara țării de origine* este definită în *Ghid practic al EASO: Condițiile de obținere a statutului de protecție internațională*, aprilie 2018, p. 34.

([70]) Vezi CJUE, Hotărârea din 9 septembrie 2021 în cauza *XY împotriva Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, EU:C:2021:7101, punctele 31-44.

anterioare, în special prin exercitarea dreptului său la o cale de atac efectivă în temeiul articolului 46. În același timp, această dispoziție specifică recunoaște că pot exista situații obiective sau subiective în care solicitantul este împiedicat să prezinte anumite elemente din cazul său. Aceste situații pot rezulta din situațiile de mai jos.

- Circumstanțe personale care fac dificilă colectarea și prezentarea documentelor justificative. Aceste circumstanțe pot fi legate, de exemplu, de incapacitatea solicitantului sau de starea de refugiere în care se află solicitanții de azil sau de problemele de sănătate psihică, de vârstă ori de sentimentele de disperare și neputință. În mod similar, incapacitatea potențială de a identifica și explica practicile de persecuție, neconștientizarea propriei vulnerabilități și normalizarea experiențelor traumatice anterioare, toate acestea pot crea situații în care se omit elemente importante. Incapacitatea trebuie demonstrată de solicitant și este evaluată de autoritatea decizională de la caz la caz, înainte de orice rezultat negativ al examinării preliminare.
- Și dificultățile practice pot împiedica accesul solicitanților la documente: lipsa unei rețele sociale în țara de primire sau în țara de origine, lipsa practicilor de înregistrare și a sistemelor de depunere în unele țări, precum și riscurile care decurg din contactele cu serviciile oficiale, toate acestea pot face dificilă colectarea documentelor justificative.
- S-a produs un eveniment relevant în timpul desfășurării procedurii anterioare, dar solicitantul a luat cunoștință de acesta după încheierea procedurii. De exemplu, solicitantul pretinde că este persecutat de stat din cauza activității sale politice. Autoritățile au vizitat familia sa din țară, au percheziționat casa și au pus întrebări despre solicitant. Deși incidentul a avut loc înainte de interviul solicitantului din timpul procedurii pentru prima cerere, solicitantul a aflat de incident abia cu câteva zile înainte de depunerea cererii ulterioare. Același lucru s-ar putea întâmpla în cazul documentelor justificative sau al altor probe materiale, când existența acestora devine cunoscută după încheierea procedurii anterioare.
- Probleme sexuale și legate de gen: incapacitatea (credibilă) de a menționa subiecte foarte intime în cadrul procedurii privind cererea anterioară (viol, homosexualitate) sau necunoașterea (credibilă a) posibilității de a primi protecție internațională (violență domestică, riscuri legate de mutilarea genitală a femeilor etc.). Persoanele ale căror cereri sunt legate de neacceptarea în țara lor de origine a orientărilor sexuale sau a identităților de gen sunt nevoite adesea să își ascundă adevărata identitate, sentimentele și opiniile reale pentru a evita rușinea, excluderea și stigmatizarea și, de foarte multe ori, riscul de violență. Stigmatizarea și sentimentele de rușine pot inhiba și mai mult solicitantul de la dezvăluirea informațiilor în contextul procedurii de azil. Există numeroase cazuri în care solicitantul divulgă că este o persoană lesbiană, gay, bisexuală, transgen sau intersexuală numai în cadrul unei cereri ulterioare. Aceste aspecte sunt relevante și pentru solicitanții care divulgă persecuția pe motive de gen într-o etapă ulterioară a cererii lor. Deoarece rușinea și trauma fac dificilă divulgarea acestor vătămări, divulgarea tardivă nu ar trebui să ducă la inadmisibilitatea cererii dacă sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 40 alineatul (4) din DPA ([71]).

([71]) Curtea de Justiție a UE a clarificat că, „[…] ținând seama de caracterul sensibil al întrebărilor care au legătură cu sfera personală a unei persoane și în special cu sexualitatea sa, nu se poate concluziona în sensul lipsei de credibilitate a acesteia pentru simplul fapt că, din cauza reticenței de a dezvălui aspecte intime ale vieții sale, această persoană nu și-a declarat de la bun început homosexualitatea”, CJUE, Hotărârea din 2 decembrie 2014 în cauza *A și alții împotriva Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, C-148/13, ECLI:EU:C:2014:2406, punctul 69. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

2.2. Trei scenarii în care pot fi prezentate elemente noi

Elementele noi pot fie să provină din fapte care au existat deja în timpul primei examinări (dar de care solicitantul nu avea cunoștință), fie să facă trimitere la fapte care s-au produs de atunci. Se pot prezenta elemente noi în următoarele trei scenarii:

- ca parte a unui fapt material prezentat și evaluat anterior;
- ca parte a unui fapt material nou;
- ca cerere complet nouă.

Pentru fiecare dintre aceste scenarii este important să se examineze riscul de persecuție sau de vătămare gravă invocat. Există totuși diferențe majore între scenarii.

În primul scenariu, evaluarea riscului de persecuție sau de vătămare gravă a solicitantului a fost efectuată când autoritatea a examinat anterior faptul/faptele material(e). Așadar, este important să se analizeze, în această etapă, dacă **elementul nou** poate avea impact asupra evaluării respective.

În al doilea scenariu, evaluarea riscului de persecuție sau de vătămare gravă a solicitantului a fost efectuată când autoritatea a examinat anterior faptul/faptele material(e) la acel moment în cadrul aceleiași cereri. Așadar, este important să se analizeze, în această etapă, dacă **noul fapt material** poate avea impact asupra evaluării respective.

În al treilea scenariu, evaluarea faptului/faptelor material(e) în cadrul unei noi cereri va porni de la început.

2.2.1. Element nou care demonstrează un fapt material anterior

În timpul examinării preliminare a unei cereri ulterioare, solicitanții pot să prezinte elemente noi care au legătură cu fapte materiale care au fost examinate în cadrul cererii anterioare. În timpul procedurii privind cererea anterioară, aceste fapte materiale au fost respinse sau acceptate (dar, în acest caz din urmă, nu au sprijinit evaluarea riscurilor sau evaluarea juridică). În acest caz, cererea ulterioară este o prelungire a celei anterioare. Acest lucru înseamnă și că există deja un punct clar de referință în examinarea anterioară când vine momentul să se evalueze elementul nou respectiv. De exemplu, faptul material este convertirea religioasă a solicitantului. Acest fapt material a fost prezentat, evaluat și respins în timpul primei examinări. Acum solicitantul prezintă un element nou, și anume un certificat emis de biserica în care a fost botezat. Acesta este un element nou legat de faptul material deja identificat și evaluat.

Adesea, dacă evaluarea anterioară a dus la respingerea faptului material, elementul nou ar avea scopul de a schimba evaluarea credibilității faptului material respectiv. Totuși, demonstrarea unui fapt material existent anterior nu se limitează la schimbarea evaluării credibilității, ci poate și să sprijine sau să modifice evaluarea riscurilor legată de faptele materiale și de evaluarea juridică.

2.2.2. Fapt material nou

Al doilea scenariu tratează situația în care elementele noi sunt legate de un fapt material nou din cadrul aceleiași cereri. Așadar, prin prezentarea elementului/elementelor, solicitantul prezintă în același timp un fapt material nou care nu fusese prezentat și evaluat în timpul primei examinări a cererii.

Acesta este un exemplu de fapt material nou legat de implicarea politică a solicitantului. Solicitantul declară, în cadrul cererii sale ulterioare, că, de când și-a părăsit țara, a colaborat cu diaspora din țara gazdă și a participat la diverse demonstrații în fața ambasadei țării sale. Solicitantul spune și că

autoritățile știu acest lucru. Aceste activități sunt în conformitate cu implicarea sa politică anterioară din țara de origine, care a fost menționată în cadrul primei cereri. Cererea ulterioară este o prelungire sau o continuare a afirmării anterioare a implicării politice menționate anterior. Există însă fapte materiale noi: colaborarea solicitantului cu diaspora, participarea sa la demonstrații în țara gazdă și vizibilitatea sa în fața autorităților naționale din țara de origine.

2.2.3. Declarație nouă

În acest scenariu, solicitantul prezintă o declarație complet nouă, de exemplu cu privire la orientarea sa sexuală. În acest exemplu, să presupunem că solicitantul a solicitat anterior protecție internațională pe baza activității politice din țara sa de origine, iar acum afirmă că se va confrunta cu probleme din cauza orientării sale sexuale. Această declarație cuprinde câteva fapte materiale noi relevante pentru caz: orientarea sexuală a solicitantului; orice eveniment relevant cum ar fi situația homosexualilor din țara de origine a solicitantului; situația socială și economică a solicitantului; contextul familial în care solicitantul a fost crescut; orice persecuție pe care a suferit-o în trecut; sau alte evenimente legate de noua teamă invocată.

Ca o caracteristică distinctivă a acestui scenariu, noua declarație nu este o continuare sau o prelungire a celei anterioare. Elementele invocate sunt complet diferite, ceea ce înseamnă că autoritatea decizională va începe de la zero.

În acest scenariu, nu există niciun punct de referință din evaluarea anterioară cu care să se poată corela declarația nouă/faptele materiale noi. Prin urmare, evaluarea trebuie efectuată pe baza acestei declarații noi. Responsabilul de caz este cel care va decide dacă acesta este un element nou.

În timpul prezentării elementelor noi de către solicitant și al prelucrării cererii ulterioare, autoritatea responsabilă pentru examinarea admisibilității cererii poate descoperi elemente noi, de exemplu un nou raport ITO.

Scenariile descrise mai sus pun elementele într-un context care reflectă dacă și/sau cum au acestea legătură cu cererile anterioare ale solicitantului. Acest lucru arată dacă elementele sunt sau nu sunt noi. În această etapă, autoritatea decizională este cea care decide dacă elementele care au fost prezentate sau care au apărut sunt noi.

2.3. Ce înseamnă sintagma „sporește semnificativ probabilitatea”?

După ce concluzionează că elementele prezentate de solicitant în cadrul cererii ulterioare sunt noi, responsabilul de caz trebuie să decidă dacă elementele care au apărut sau au fost prezentate de solicitant sporesc semnificativ probabilitatea ca acesta să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională.

2.3.1. Standardul de probabilitate sporită

„[În mod] semnificativ” înseamnă „într-un mod ușor de observat sau în cantitate mare” ([72]) sau „într-o măsură suficient de mare sau de importantă încât să aibă efect asupra a ceva sau să fie remarcat” ([73]). Semnificația obișnuită a termenului „semnificativ” impune creșterea semnificativă a probabilității.

([72]) https://dictionary.cambridge.org

([73]) https://www.oxfordlearnersdictionaries.com

Dacă transpunem acest lucru în gradul de probabilitate al îndeplinirii condițiilor pentru a beneficia de protecție internațională, sporirea semnificativă a probabilității s-ar încadra între o creștere neglijabilă a probabilității și o situație în care elementul nou care a fost prezentat sau a apărut ar duce cel mai probabil la acordarea protecției internaționale.

Figura 1. Gradul de probabilitate al îndeplinirii condițiilor pentru acordarea protecției internaționale

- Cu siguranță se va acorda protecție internațională
- Cel mai probabil se va acorda protecție internațională
- **Creștere semnificativă a probabilității**
- Creștere neglijabilă a probabilității
- Nicio creștere a probabilității

Caracterul preliminar al examinării

Distincția dintre standardul de „creștere semnificativă a probabilității” și standardele de „cel mai probabil” sau „cu siguranță” se va acorda protecție internațională decurge din însuși caracterul preliminar al examinării.

Examinarea preliminară este, după cum sugerează termenul, o examinare efectuată „înainte” de examinarea pe fond, pentru a vedea dacă aceasta din urmă este necesară. Prin urmare, o examinare preliminară nu este în sine o examinare pe fond. Responsabilii de caz nu trebuie să stabilească dacă elementul nou va duce într-adevăr la acordarea statutului de refugiat sau a protecției subsidiare. Ei trebuie să stabilească doar dacă are loc o creștere semnificativă a probabilității ca acest lucru să se întâmple. Prin urmare, cerințele sunt mai puțin stricte decât în cazul unei examinări complete. Este suficient ca elementul să fie nou și potențial capabil să modifice concluzia examinării anterioare. Totuși, după încheierea examinării preliminare, este posibil să nu fie necesară întotdeauna efectuarea unui interviu suplimentar pentru a ajunge la o decizie pe fond.

2.3.2. Criterii pentru stabilirea unei creșteri semnificative a probabilității de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale

Elementul nou poate „să sporească semnificativ probabilitatea” numai dacă se referă la un element central al evaluării nevoii de protecție internațională.

Pentru a stabili dacă elementul sporește semnificativ probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale, următoarele întrebări ar trebui să primească un răspuns afirmativ.

1. Elementul nou este **relevant**? Acesta sprijină un fapt material?

   Faptele materiale sunt cele care au legătură directă cu definiția refugiatului [articolul 2 litera (d) din DCPI] sau a persoanei eligibile pentru protecție subsidiară [articolul 2 litera (f) din DCPI] și stau la baza cererii. De obicei, este redundantă concentrarea asupra faptelor minore sau neesențiale care nu afectează elementele centrale ale cererii ([74]). În cele trei scenarii descrise mai sus, toate situațiile în care pot fi prezentate elemente noi sunt într-adevăr legate de fapte materiale: acestea

([74]) Pentru mai multe informații despre identificarea faptelor materiale, vezi secțiunea 1.1 din *Ghid practic al EASO: Evaluarea probelor*, martie 2015.

sunt legate de un fapt material existent, constituie în sine un fapt material nou sau constituie o cerere complet nouă.

2. Elementul nou este **important**? Acesta poate avea o **importanță decisivă** pentru acordarea statutului de protecție internațională?

   Elementul ar trebui nu numai să fie nou și relevant, ci și să fie de așa natură încât să aibă impact direct sau indirect asupra evaluării riscului în cazul unei returnări în țara de origine.

3. După o primă examinare, elementul nou este **credibil sau convingător**?

   Ar trebui efectuată o examinare pentru a evalua forța probantă a elementului nou. Elementele noi care sunt în mod clar frauduloase nu sporesc semnificativ probabilitatea nevoii de protecție internațională. Totuși, având în vedere caracterul preliminar al examinării, această evaluare nu ar trebui să vizeze mai mult decât informațiile imediat disponibile.

Exemplu

Sabna a afirmat, în cererea sa anterioară, că a avut probleme cu familia sa deoarece s-a convertit la creștinism. S-a constatat că această convertire a sa și problemele ulterioare nu sunt credibile, deoarece nu a fost îndeplinită niciuna dintre condițiile stabilite pentru prezumția de nevinovăție. Sabna depune o cerere nouă și își limitează declarația la afirmația că, de atunci, mama sa a amenințat-o cu moartea într-o scrisoare. Nu prezintă scrisoarea respectivă.

A fost prezentat un element nou, dar, din cauza credibilității generale foarte slabe a Sabnei din cadrul cererii sale anterioare, numai declarația nu ar fi suficientă pentru schimbarea potențială a evaluării inițiale. Prin urmare, noua sa declarație nu sporește semnificativ probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale.

În același exemplu, să presupunem că, pe lângă declarația sa, Sabna prezintă și scrisoarea de amenințare de la mama sa. Dar scrisoarea nu este semnată, iar solicitanta nu poate să prezinte plicul în care aceasta a fost trimisă. Această situație nu va spori semnificativ probabilitatea nevoii de protecție internațională. De fapt, este clar deja din timpul examinării preliminare că documentul prezentat nu poate schimba evaluarea inițială, deoarece o scrisoare privată de origine incertă nu este de natură să pună într-o lumină diferită constatările privind credibilitatea din decizia anterioară.

2.3.3. Creștere semnificativă în comparație cu decizia anterioară

Elementele noi ale unei cereri ulterioare sunt prezentate, prin definiție, prin raportare la o cerere anterioară care, în majoritatea cazurilor, a fost examinată deja pe fond. Cererile ulterioare care apar după adoptarea unei decizii în primă instanță, dar în cazul cărora decizia nu a fost adoptată pe fond, vor fi examinate mai detaliat în capitolul următor. Aici ne vom axa pe cererile ulterioare depuse după o decizie finală pe fond. Punctul de referință pentru a evalua creșterea semnificativă va fi:

- decizia autorității decizionale pe fond; sau
- hotărârea instanței de apel, dacă a fost introdusă o cale de atac, iar instanța a adoptat o decizie finală pe fond, care nu poate fi contestată, cu excepția cazului în care sunt prezentate elemente noi esențiale.

Standardul de „probabilitate sporită” este un termen relativ. Responsabilul de caz ar trebui să ia decizia anterioară drept punct de pornire pentru evaluare și să examineze dacă există elemente noi care sunt de

natură să poată spori semnificativ probabilitatea de acordare a protecției internaționale. O astfel de situație poate fi cea în care elementele noi sunt legate de un fapt material care a fost examinat deja în cadrul deciziei anterioare, dar acum pune evaluarea într-o lumină diferită. Acest lucru se aplică și atunci când elementul nou constituie un fapt material nou în sine în contextul cererii anterioare/uneia dintre cererile anterioare sau constituie o cerere complet nouă (vezi secțiunea 2.2 „Trei scenarii în care pot fi prezentate elemente noi”).

Elemente noi care demonstrează un fapt material care a fost acceptat deja

Informațiile noi care nu fac decât să demonstreze din nou credibilitatea unui fapt material care a fost deja acceptat într-o cerere anterioară nu s-ar considera că sporesc semnificativ probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale dacă toate celelalte circumstanțe generale sau specifice rămân neschimbate.

Elemente noi care ar putea schimba evaluarea credibilității unui fapt material respins anterior

Când un fapt material care a fost respins anterior este reevaluat ca fiind credibil, în majoritatea cazurilor probabilitatea nevoii de protecție internațională va crește semnificativ, cu excepția cazului în care este clar imediat că faptul material nou acceptat nu va afecta evaluarea riscurilor sau, cu alte cuvinte, nu va spori riscul pentru solicitant în cazul unei returnări în țara de origine.

De exemplu, dacă solicitantul a depus documente medicale convingătoare care arată că a suferit torturi, tratamente sau pedepse inumane sau degradante sau când leziuni foarte grave/boli mintale sunt atestate prin documente medicale convingătoare și există dovezi de tortură sau tratament inuman sau degradant, poate fi necesară o decizie privind admisibilitatea cererii, chiar dacă faptele invocate de solicitant sunt lipsite de credibilitate. O astfel de decizie ar ajuta, de fapt, la clarificarea cauzelor leziunilor/bolilor mintale.

Elemente noi care stabilesc un fapt material nou

Elementele noi care constituie un fapt material nou și care pot fi acceptate ca atare vor spori semnificativ, în majoritatea situațiilor, probabilitatea nevoii de protecție internațională. Acest lucru ar fi suficient pentru a justifica o decizie de admisibilitate, cu excepția cazului în care este clar imediat că faptul material nou nu afectează evaluarea inițială a riscului.

De exemplu: solicitantul a făcut trimitere, în cererea sa inițială, la o situație generală (încălcări ale drepturilor omului, situația de securitate generală, situația politică, etnică, socială generală etc.) care, în sine, nu este suficientă pentru a oferi un temei pentru protecția internațională. Acesta depune apoi o cerere ulterioară, furnizând elemente noi care demonstrează că solicitantul este sau va fi afectat personal.

Elemente noi care stabilesc o declarație nouă

Elementele noi care stabilesc o declarație nouă care nu este nefondată în mod clar vor duce, în principiu, la o decizie de admisibilitate, deoarece elementele noi nu au fost evaluate anterior.

O astfel de situație poate fi cea în care cererea anterioară a avut legătură cu o situație care nu intră în domeniul de aplicare al protecției internaționale (de exemplu, vizită familială, motive legate de studii, situația socioeconomică), iar cererea ulterioară prezintă elemente care stabilesc o teamă sau un risc real de persecuție sau vătămare gravă în momentul returnării.

Elemente noi care afectează evaluarea riscurilor

Elementele noi pot pune într-o lumină diferită și evaluarea inițială a riscurilor (și evaluarea juridică). Acest lucru se întâmplă îndeosebi atunci când: solicitantul prezintă ITO noi; însăși administrația în domeniul azilului a luat cunoștință de ITO noi; solicitantul poate să demonstreze, pe baza unor elemente noi, că circumstanțele sale personale au devenit mai precare sau mai vulnerabile; sau solicitantul poate să demonstreze că inițial a fost evaluat în mod greșit. Lista de mai jos prezintă diferite situații în care cererea inițială a fost respinsă pe baza evaluării riscurilor și ilustrează modul în care elementele noi le pot afecta.

- Probabilitatea ca solicitantului să i se întâmple ceva pe baza acestui fapt material era prea mică, dar elementele noi demonstrează o modificare considerabilă a acestei probabilități.
- Exista posibilitatea unei alternative de refugiere în interiorul țării în sensul articolului 8 din DCPI, însă elementele noi arată că locația alternativă de protecție în interiorul țării nu mai este disponibilă sau a fost evaluată greșit.
- A existat o posibilitate de protecție în sensul articolului 7 din DCPI, dar elementele noi arată că protecția respectivă nu mai este disponibilă sau a fost evaluată greșit de la început.
- Problema invocată a fost evaluată ca nemaifiind actuală, dar elementele noi arată că aceasta a reapărut sau că evaluarea inițială a fost incorectă.
- Actul nu a fost considerat o încălcare suficient de gravă a drepturilor fundamentale de bază, dar elementele noi arată că actul a fost de fapt mai grav sau că noile circumstanțe personale ar duce la un impact mai grav asupra solicitantului dacă același act s-ar repeta în viitor.

Mai jos este prezentat un set de exemple concrete de elemente noi care pot spori semnificativ probabilitatea nevoii de protecție internațională.

- Un raport ITO publicat recent prezintă probe ale unei creșteri substanțiale a violenței fără discriminare în timpul unui conflict armat în curs în țara de origine a solicitantului. Conflictul s-a răspândit și, în prezent, afectează întregul teritoriu al țării respective. Raportul arată că civilii sunt afectați grav, indiferent de circumstanțele lor individuale, și că pot fi expuși unui risc real de vătămare gravă din cauza simplei lor prezențe pe teritoriu.
- A avut loc o deteriorare semnificativă a drepturilor omului sau a situației securității din țara de origine. Se constată că solicitantul se poate baza, în mod individual, pe această situație generală pentru a-și susține cazul în cererea ulterioară.
- Solicitantul a prezentat informații noi care arată că ITO utilizate pentru a justifica decizia anterioară au fost incomplete, inexacte sau perimate.

Luarea în considerare a tuturor elementelor relevante

La fel ca în cazul oricărei cereri, evaluarea elementelor noi care au fost prezentate sau care au apărut în cadrul unei cereri ulterioare ar trebui efectuată luând în considerare toate circumstanțele personale și individuale relevante ([75]). Evaluarea ar trebui să ia în considerare toate informațiile generale relevante disponibile autorității responsabile de decizia de admisibilitate.

([75]) CJUE a confirmat că evaluarea probelor nu poate varia, indiferent dacă este vorba despre o primă cerere sau despre o cerere ulterioară, și că statul membru trebuie să coopereze cu solicitantul pentru evaluarea elementelor relevante ale cererii ulterioare. Vezi CJUE, Hotărârea din 10 iunie 2021 în cauza *LH împotriva Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-921/19, ECLI:EU:C:2021:478, punctele 58-61. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

În contextul examinării preliminare, ar putea apărea elemente care pot afecta negativ probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale. Autoritățile trebuie să ia în considerare toate aceste elemente.

De exemplu, din informațiile colectate în timpul depunerii cererii ulterioare rezultă că solicitantul a declarat că are altă naționalitate sau identitate, diferită de cea sub care s-a prezentat la autoritățile din statul membru gazdă. Aceste informații ar putea decurge, de exemplu, din documentele prezentate sau care au apărut în timpul altor proceduri, fie în statul membru gazdă, fie în alte state membre (de exemplu, informații privind vizele, examinarea conform procedurii Dublin).

Un alt exemplu: o solicitantă declară că se teme că va fi forțată să se căsătorească. Când a fost întrebată în mod explicit dacă a fost căsătorită anterior, a spus că nu a fost. Totuși, dintr-o cerere de viză depusă cu opt luni mai devreme în alt stat membru, rezultă că aceasta s-a declarat ca fiind căsătorită și ca având doi copii. La cererea sa de viză atașase câteva documente în sprijinul acestei afirmații, inclusiv un certificat de căsătorie și certificatele de naștere ale ambilor săi copii, în care figurează și numele soțului său. Într-un astfel de caz, ar trebui avut în vedere că solicitantul poate fi în măsură să ofere o explicație valabilă pentru a justifica elementul care pare să fie fraudulos. Dacă apar în dosar elemente controversate de acest tip, ar fi preferabil să se efectueze un interviu cu solicitantul înainte de adoptarea unei decizii în legătură cu admisibilitatea cererii, astfel încât acesta să aibă posibilitatea de a oferi o explicație cu privire la elementul controversat decisiv ([76]).

Studiu de caz

Următorul exemplu este utilizat ca studiu de caz privind modul în care elemente diferite pot avea un impact diferit asupra evaluării standardului de „sporire semnificativă a probabilității”.

Cazul

În cererea sa anterioară, solicitantul (BJ) a invocat probleme din cauza implicării sale politice în partidul politic din opoziție, Partidul Libertății. Declarațiile lui BJ au fost considerate credibile cu privire la apartenența sa la Partidul Libertății. Deși nu a depus documente justificative în sprijinul apartenenței sale, declarațiile lui BJ au fost considerate suficient de credibile pentru ca acest fapt material să fie acceptat.

Totuși, din ITO disponibile, se pare că doar apartenența la Partidul Libertății nu este suficientă pentru a da naștere unei temeri de persecuție bine întemeiate. Numai membrii deosebit de activi și vizibili sunt susceptibili să se confrunte cu probleme în relația cu autoritățile. Declarațiile lui BJ potrivit cărora el este președintele aripii tinere a partidului din orașul său nu au fost considerate credibile. În plus, BJ nu a putut să ofere o explicație valabilă pentru lipsa documentelor justificative în sprijinul poziției sale și al numeroaselor activități pretinse ale Partidului Libertății și nici acestea din urmă nu au fost considerate credibile. Prin urmare, a fost adoptată o decizie de refuzare a protecției internaționale pe baza lipsei de vizibilitate a lui BJ în cadrul Partidului Libertății, având în vedere ITO disponibile cu privire la acest aspect.

([76]) Pentru mai multe informații despre obligația de investigare, vezi secțiunea 1.2.2.3 din *Ghid practic al EASO: Evaluarea probelor*, martie 2015.

Scenariul 1a: carnet de membru nou, aceleași ITO

În sprijinul celei de a doua cereri, BJ repetă declarațiile făcute în prima sa cerere și **depune un carnet de membru**, emis pe numele său de Partidul Libertății. Acest carnet de membru are legătură cu un fapt material din cererea sa anterioară. Prin urmare, carnetul este relevant. Acesta nu este totuși suficient pentru a spori semnificativ probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale, deoarece nu are legătură cu un aspect de importanță decisivă. Carnetul confirmă un fapt material care fusese acceptat deja în cererea anterioară, dar nu pune sub semnul întrebării evaluarea anterioară potrivit căreia implicarea sa personală și activitățile sale în cadrul partidului nu sunt stabilite. Nu este necesară nicio investigație specifică privind forța probantă a carnetului, deoarece aceasta nu ar duce la o evaluare diferită.

Prin urmare, cererea este considerată inadmisibilă.

Trebuie să se țină seama de toate informațiile relevante referitoare la situația generală din țara de origine, precum și de circumstanțele specifice ale solicitantului. Când un fapt a fost acceptat, dar a fost considerat inițial insuficient pentru a stabili o nevoie de protecție internațională și apoi circumstanțele generale sau specifice s-au schimbat, este necesar să se țină seama de această evoluție. Acest lucru va permite să se evalueze dacă aceste schimbări generale sau specifice ale situației sunt suficient de semnificative pentru a spori probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale.

Scenariul 1b: carnet de membru nou, ITO modificate

În sprijinul celei de a doua cereri, BJ repetă declarațiile făcute în prima sa cerere și depune un carnet de membru, emis pe numele său de Partidul Libertății. Acest carnet de membru are legătură cu un fapt material din cererea sa anterioară. Prin urmare, carnetul este relevant. Acesta are legătură cu un aspect care nu a fost considerat de importanță decisivă în cadrul cererii anterioare. Carnetul confirmă un fapt material care fusese acceptat deja în cererea anterioară. Totuși, între timp, situația generală din țara sa de origine s-a înrăutățit, iar simpla apartenență la un partid din opoziție ar putea duce, în funcție de circumstanțele personale, la o teamă de persecuție bine întemeiată.

Elementele relevante disponibile constau atât dintr-un fapt material care fusese acceptat deja (și pentru care solicitantul depune probe noi), cât și din date noi care au fost aduse la cunoștința autorității competente. Aceste elemente sprijină faptul că respectiva calitate de membru al unui partid din opoziție poate să implice o teamă de persecuție bine întemeiată, întrucât are loc o schimbare a situației politice generale din țara de origine. Prin urmare, cererea este declarată admisibilă, în funcție de alte circumstanțe personale.

Dacă elementul nou are legătură cu un fapt material care a fost respins anterior, evaluarea va trebui să se axeze pe caracterul decisiv al faptului pe care îl sprijină, în ceea ce privește evaluarea nevoii de protecție.

Dacă elementul nou sprijină un fapt material esențial care a fost pus sub semnul întrebării în evaluarea anterioară din cauza lipsei lui de credibilitate sau deoarece evaluarea riscurilor a concluzionat că nu există o nevoie de protecție internațională, se poate considera că elementul este totuși suficient de important pentru a spori potențial probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale.

Scenariul 2a: declarație nouă din partea partidului care se presupune că ar confirma rolul solicitantul în cadrul partidului

BJ depune o declarație din partea Partidului Libertății cu privire la implicarea sa în partid și care confirmă rolul său de președinte al aripii tinere. BJ repetă declarațiile făcute în prima sa cerere. Acest element este relevant și s-ar putea considera că are legătură cu un aspect esențial al evaluării anterioare, deoarece tinde să stabilească implicarea sa în partid. Elementul este potențial decisiv în evaluarea implicării respective.

Scenariul 2b: declarația din partea partidului cu privire la rolul solicitantului în partid se dovedește a fi falsă

BJ depune o declarație din partea Partidului Libertății cu privire la implicarea sa în partid și repetă declarațiile făcute în prima sa cerere. Pe baza informațiilor de care autoritatea dispune deja, se pare că Partidul Libertății nu emite acest tip de declarație și că autorul declarației nu mai deține funcția menționată de peste 10 ani. Această primă examinare a documentului arată deja că acesta nu sporește semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională.

Dacă elementul constă din documente justificative care, după o primă examinare a formei și a fondului, ar putea schimba evaluarea unui fapt material care a fost respins în cadrul cererii anterioare, se poate considera că elementul sporește semnificativ probabilitatea de îndeplinire a condițiilor pentru acordarea protecției internaționale ([77]). Acest lucru este valabil chiar dacă forța probantă a elementului trebuie verificată prin măsuri de investigare suplimentare.

Scenariul 3: mărturie prezentată de o organizație neguvernamentală (ONG)

BJ depune o mărturie prezentată de ONG-ul Rights for All în sprijinul celei de a doua cereri ale sale. ONG-ul declară că mărturia se bazează pe o misiune în orașul în care locuia BJ, în timpul căreia ONG-ul a investigat situația partidelor politice din opoziție, inclusiv a Partidului Libertății. Autorul mărturiei relatează că a avut posibilitatea de a se întâlni cu BJ pe teren și oferă detalii ale activităților la care a participat BJ în timp ce se afla acolo.

Autoritatea care examinează admisibilitatea cererii nu dispune de nicio informație în legătură cu ONG-ul sau cu autorul. O primă examinare a documentului arată că mărturia este prezentată în versiunea ei originală și nu se limitează la aserțiuni generale. Dimpotrivă, aceasta pare să fie detaliată. Prin urmare, mărturia poate permite să se ajungă la un posibil rezultat diferit al evaluării participării personale a solicitantului la activitățile Partidului Libertății, chiar dacă sunt necesare investigații suplimentare. Acest document sporește semnificativ probabilitatea ca BJ să îndeplinească condițiile pentru acordarea protecției internaționale.

([77]) Obligația de a stabili dacă un document constituie o dată sau un element nou și, după caz, dacă sporește semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru a fi beneficiar de protecție internațională, înainte de a declara cererea ca fiind inadmisibilă, a fost confirmată de CJUE. Vezi CJUE, *LH împotriva Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, *op. cit.* la nota de subsol 75 de mai sus, punctele 44 și 45.

3. Cererile ulterioare în situații speciale

Acest capitol al ghidului tratează diferite situații/contexte în care poate fi depusă o cerere ulterioară. Pot exista diferențe în cadrul examinării, în funcție de rezultatul primei cereri/cererii anterioare sau pe baza elementelor specifice ale cererii ulterioare. Circumstanțele personale sau istoricul solicitantului ar putea avea un impact semnificativ asupra procedurii de examinare preliminară. Prin urmare, este esențial să se identifice aceste atribute imediat după depunerea cererii ulterioare.

3.1. În urma respingerii cererii anterioare ca nefondată

Cea mai frecventă situație în care se depune o cerere ulterioară este după o decizie finală de respingere a cererii anterioare ca nefondată în urma unei examinări pe fond.

Respingerea cererii anterioare ca nefondată înseamnă că examinarea pe fond a cazului a dus la concluzia că nu este nevoie de protecție internațională. În această situație, fie faptele materiale identificate nu au fost acceptate (s-a constatat că acestea nu sunt credibile), fie, dacă au fost acceptate, riscul de a fi supus persecuției sau vătămării grave în momentul returnării era prea scăzut (doar ipotetic sau doar posibil, de exemplu) sau nu a fost stabilit. Acest din urmă caz înseamnă că a fost recunoscut un risc general, dar nu s-a considerat că acesta ar putea reprezenta un risc de persecuție sau de vătămare gravă; sau s-a estimat că exista o alternativă posibilă de refugiere în interiorul țării ori o protecție disponibilă din partea autorităților naționale sau că existau alte astfel de circumstanțe.

Trebuie remarcat și că o cerere ulterioară poate fi depusă când solicitantului i s-a acordat protecție subsidiară în procedura anterioară. Decizia de a acorda protecție subsidiară este parțial negativă (respingere parțială) în măsura în care examinarea pentru statutul de refugiat a dus la o respingere.

Autoritatea competentă pentru examinarea cererii ulterioare poate, așadar, să se bazeze pe fondul examinării anterioare dacă noua cerere este o prelungire a faptelor invocate în cadrul cererii anterioare.

Este posibil ca solicitanții care depun o cerere ulterioară să fi făcut declarații în mod clar inconsecvente și contradictorii, în mod clar false sau evident improbabile în declarația lor anterioară, care au contrazis ITO verificate suficient. În aceste situații, motivele pentru declarația lor conform căreia sunt eligibili pentru protecție internațională în sensul DCPI au fost în mod clar neconvingătoare. Acest lucru are un impact negativ asupra credibilității lor generale, în contextul examinării admisibilității cererii ulterioare. Autoritatea decizională va avea așteptări mai mari cu privire la obligația solicitantului de a-și motiva noua declarație, pentru a verifica dacă elementele noi sporesc probabilitatea de a i se acorda protecție internațională. Pentru cererile anterioare considerate a fi în mod vădit nefondate, vezi secțiunea 3.2 „În urma respingerii cererii anterioare ca fiind în mod vădit nefondată”.

Instrumentul EASO aferent

Pentru orientări specifice privind evaluarea credibilității, vezi *Ghid practic al EASO: Evaluarea probelor*, martie 2015.

3.2. În urma respingerii cererii anterioare ca fiind în mod vădit nefondată

O cerere ulterioară poate fi depusă după ce autoritatea decizională a respins cererea anterioară ca fiind în mod vădit nefondată în temeiul articolului 32 alineatul (2) din DPA, considerând că una dintre circumstanțele enumerate la articolul 31 alineatul (8) din DPA s-a aplicat pentru cererea nefondată. Circumstanța specifică relevantă ar trebui definită ca atare în legislația națională pentru a fi aplicabilă cazului specific.

În funcție de circumstanțele cazului de față, faptul că cererea anterioară a fost respinsă ca fiind în mod vădit nefondată în sensul prevăzut de DPA poate să arate, de exemplu, că solicitantul nu a invocat aspecte materiale relevante pentru evaluarea nevoii sale de protecție internațională. Sau poate să arate că solicitantul provine dintr-o țară de origine sigură, că a furnizat informații incorecte sau că a prezentat informații/documente false cu privire la identitatea și/sau naționalitatea sa. Ar putea să arate și că solicitantul a încercat în diverse moduri să inducă în eroare autoritățile în legătură cu îndeplinirea de către acesta a condițiilor necesare pentru a fi beneficiar de protecție internațională.

Nu toate situațiile prevăzute la articolul 31 alineatul (8) din DPA sunt direct legate de teama de persecuție a solicitantului sau de riscul său real de a suferi vătămări grave în țara sa de origine. De exemplu, acestea includ și cazurile în care o cerere nu este depusă cât mai curând posibil după intrarea ilegală pe teritoriu sau este formulată numai pentru a întârzia sau a împiedica punerea în executare a unei decizii anterioare sau iminente de îndepărtare. Prin urmare, sunt relevante pentru examinarea preliminară a noii cereri numai circumstanțele legate în mod direct de evaluarea nevoii de protecție internațională care s-au aplicat pentru a respinge o cerere anterioară ca fiind în mod vădit nefondată.

Așadar, impactul unei cereri anterioare respinse ca fiind în mod vădit nefondată asupra cererii ulterioare depinde, pe de o parte, de circumstanțele care s-au aplicat în cererea anterioară și, pe de altă parte, de elementele noi prezentate de solicitant. Exemplele de elemente noi relevante includ: elemente noi care sunt semnificative pentru îndeplinirea condițiilor pentru acordarea protecției internaționale; circumstanțe personale care fac ca țara de origine să fie nesigură pentru solicitant; motive pentru furnizarea de informații incorecte/false în cererea anterioară; probe noi care consolidează credibilitatea solicitantului; precum și revizuirea situației solicitantului în legătură cu securitatea națională/ordinea publică.

3.3. În urma respingerii cererii anterioare ca inadmisibilă

Când cererea anterioară a fost respinsă ca inadmisibilă, fie deoarece un alt stat membru a acordat protecție internațională, fie pentru că o țară terță ar putea fi considerată prima țară de azil pentru solicitant sau o țară terță sigură, în procedura anterioară nu se va fi efectuat nicio examinare în legătură cu țara de origine. În aceste cazuri, examinarea anterioară nu s-a axat pe situația din țara de origine a solicitantului.

3.3.1. Un alt stat membru a acordat protecție internațională

Dacă cererea anterioară a fost respinsă deoarece un alt stat membru a acordat protecție internațională [în temeiul articolului 33 alineatul (2) litera (a) din DPA], evaluarea noii cereri se va axa pe posibilitatea ca solicitantul să prezinte elemente noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca inadmisibilitatea cererii

anterioare să nu fie relevantă pentru noua cerere. Elementele noi trebuie să aibă legătură cu situația solicitantului din statul membru care a acordat deja protecție internațională. De exemplu, respectivul stat membru a revocat, a încetat sau a refuzat să reînnoiască protecția internațională printr-o decizie finală sau solicitantul se confruntă cu circumstanțe personale dificile din cauza vulnerabilității sale specifice și/sau a condițiilor de viață inadecvate disponibile pentru beneficiarii de protecție internațională, care constituie tratament inuman sau degradant ([78]). Dacă noua cerere este considerată admisibilă datorită schimbărilor semnificative ale situației de protecție din statul membru care a acordat inițial protecția, orice elemente legate de țara de origine a solicitantului vor trebui examinate pe fond, deoarece riscul de persecuție sau de vătămare gravă din țara de origine nu a fost evaluat anterior de autoritatea decizională.

3.3.2. Conceptul de primă țară de azil

Dacă s-a aplicat conceptul de „primă țară de azil" în procedura anterioară, evaluarea noii cereri se va axa pe elementele care ar putea spori semnificativ probabilitatea ca țara respectivă să nu fie considerată prima țară de azil pentru solicitant [articolul 33 alineatul (2) litera (b) din DPA]. În unele situații, conceptul de primă țară de azil este posibil să nu se mai aplice într-un caz specific, de exemplu: statutul de refugiat a fost revocat sau încetat de țara terță respectivă; solicitantul nu ar mai beneficia de protecție împotriva returnării dacă este returnat în țara terță respectivă; solicitantul nu a fost readmis în țara terță și se prezintă probe în această privință; protecția de care solicitantul ar beneficia nu ar fi suficientă, printre altele, din cauza vulnerabilității sale sau a aplicării discriminatorii a legislației.

În cazul în care conceptul de țară de azil sigură nu se mai aplică, cererea ar trebui declarată admisibilă, deoarece nu a avut loc niciodată o examinare pe fond a cererii cu privire la țara de origine.

3.3.3. Conceptul de țară terță sigură

Dacă procedura anterioară a concluzionat că o anumită țară ar fi o țară terță sigură pentru solicitant, elementele noi prezentate ar trebui să sporească semnificativ probabilitatea ca țara respectivă să nu fie considerată sigură cu privire la situația solicitantului ([79]). Pentru a-și motiva cererea, solicitantul ar putea, de exemplu, să declare că: viața și libertatea îi sunt amenințate din motive de rasă, religie, cetățenie, apartenență la un anumit grup social sau convingere politică; există un risc de tortură sau de tratament inuman sau degradant la returnarea în țara respectivă; ar fi returnat în țara de origine fără să-i fie examinat cazul; legislația din țara terță s-a modificat și nu poate să solicite statutul de refugiat; statutul de protecție acordat de țara terță respectivă nu este efectiv.

Dacă solicitantul poate să convingă autoritatea decizională că conceptul de țară terță sigură nu se mai aplică în cazul său, cererea ar trebui considerată admisibilă.

3.4. În urma retragerii unei cereri

Statele membre au opțiunea de a respinge cererea sau de a înceta examinarea când solicitantul își retrage în mod explicit (articolul 27 din DPA) sau în mod implicit (articolul 28 din DPA) cererea de protecție internațională.

([78]) Vezi, prin analogie, și CJUE, Hotărârea din 19 martie 2019 în cauza *Abubacarr Jawo împotriva Bundesrepublik Deutschland*, C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, punctele 79-99. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

([79]) Articolul 33 alineatul (2) litera (c) din DPA.

3.4.1. Retragerea explicită

Cerere ulterioară depusă după o încetare sau după o decizie finală în urma retragerii explicite a cererii

Dacă legislația națională prevede astfel, solicitantul își poate retrage în mod explicit cererea de protecție internațională. Acest lucru se poate întâmpla, de exemplu, atunci când solicitantul dorește să se întoarcă în țara de origine sau are posibilitatea să beneficieze de alt drept de ședere care îi oferă protecție împotriva returnării. Aceste motive ar trebui înregistrate în mod corespunzător în dosar când este retrasă în mod explicit o cerere, deoarece ele pot fi luate în considerare într-o etapă ulterioară, de exemplu în timpul evaluării unei cereri ulterioare.

Retragerea cererii de protecție internațională poate avea loc în diferite etape ale procedurii de azil, înainte sau după interviul individual, dar înainte de adoptarea unei decizii pe fondul cererii. Prin urmare, la data retragerii explicite, este posibil ca solicitantul să fi prezentat deja motivele pentru solicitarea protecției internaționale (în faza de depunere) sau să fi detaliat motivele în cadrul interviului individual.

În conformitate cu DPA ([80]), retragerea explicită a unei cereri poate fi soluționată în două moduri de autoritatea decizională: fie prin adoptarea unei decizii de încetare a examinării cererii, fie prin respingerea acesteia.

Încetarea examinării poate avea loc și fără adoptarea unei decizii, dar prin introducerea unei note în dosarul solicitantului. În cazul unei încetări, autoritatea decizională nu examinează pe fond faptele materiale ale cererii de protecție internațională.

Indiferent dacă cererea este încetată sau respinsă în urma unei retrageri explicite, orice nouă cerere depusă de aceeași persoană este considerată o cerere ulterioară în temeiul DPA ([81]). Raționamentul aplicat ia în considerare faptul că solicitantul a decis să își retragă cererea în timp ce avea posibilitatea de a continua procedura de azil și de a i se evalua nevoia de protecție internațională. Prin considerarea oricărei noi cereri ca cerere ulterioară și prin supunerea cererii la procedura de admisibilitate, solicitanții sunt descurajați să retragă și să redepună cererea în mod repetat. Totuși, solicitantul are în continuare dreptul de a prezenta o nouă cerere, care va fi examinată ca o cerere ulterioară în conformitate cu condițiile stabilite în capitolul anterior.

Solicitantul poate să depună o nouă cerere deoarece au apărut elemente noi de la data retragerii cererii sale anterioare. De exemplu, situația din țara de origine s-a deteriorat grav din cauza modificărilor politice sau legislative ori a confruntărilor violente sau este posibil ca circumstanțele personale ale solicitantului să se fi schimbat (de exemplu, în statul membru au fost desfășurate noi activități care au atras atenția autorităților din țara de origine, dreptul său de ședere în statul membru a încetat sau solicitantul riscă să fie returnat).

În majoritatea situațiilor, nu se efectuează nicio examinare pe fond în urma unei retrageri explicite. Totuși, pentru ca o cerere ulterioară să fie considerată admisibilă, elementele noi prezentate sau care au apărut

([80]) Articolul 27 din DPA.

([81]) Articolul 2 litera (q) din DPA. Această situație este diferită considerabil de cea de după o „retragere implicită” (vezi secțiunea 3.4.2). După o retragere implicită, o cerere nouă poate fi considerată o cerere ulterioară numai dacă cererea anterioară a fost respinsă după examinarea adecvată a fondului cererii, și nu dacă cererea anterioară a fost doar încetată [cu excepția situației prevăzute la articolul 28 alineatul (2) al doilea paragraf din DPA].

trebuie să „sporească” semnificativ probabilitatea de acordare a protecției internaționale. Pentru a evalua această creștere, mai întâi este necesar să se stabilească situația de fapt de la data retragerii. Aceasta nu ar trebui să constituie totuși o examinare completă a fondului cererii anterioare.

În timpul revizuirii inițiale a faptelor din procedura anterioară, responsabilul de caz ar trebui să identifice faptele materiale și să decidă dacă acestea sunt credibile sau nu, fără să analizeze mai mult decât informațiile imediat disponibile. Ulterior, responsabilul de caz va evalua riscul de persecuție sau de vătămare gravă în momentul returnării, pe baza faptelor materiale care ar putea fi acceptate. Această evaluare va servi drept referință pentru examinarea preliminară pentru a stabili dacă elementele noi care au fost prezentate sau au apărut sporesc semnificativ probabilitatea de acordare a protecției internaționale.

Dacă în procedura anterioară nu s-a adoptat nicio decizie pe fond, examinarea preliminară a cererii ulterioare este influențată substanțial de informațiile disponibile în dosar în legătură cu cererea anterioară de protecție internațională. În unele cazuri, informațiile disponibile în dosar pot fi puține sau pot lipsi, în timp ce în alte cazuri este posibil să fi fost efectuat deja un interviu individual, dar examinarea să fi încetat.

De exemplu, în timpul interviului individual din procedura anterioară, solicitantul a declarat că a fost un simplu membru al unui partid politic din opoziție și că este supus riscului de a fi persecutat de autoritățile din țara de origine din cauza opiniilor sale politice. Solicitantul a menționat și că și-a exprimat opiniile politice în timpul reuniunilor biroului local al partidului, precum și prin postări pe platformele de comunicare socială. Acesta a depus un carnet valabil care demonstrează apartenența sa la partid, precum și ITO privind felul în care sunt tratați liderii partidului respectiv.

După interviul individual, **solicitantul și-a retras în mod explicit cererea** deoarece se căsătorise cu un cetățean al țării de azil și i se acordase un permis de ședere ca membru al familiei. Autoritatea decizională a decis să înceteze examinarea cererii.

După un timp, solicitantul depune o nouă cerere de protecție internațională, în care declară că este divorțat, că permisul său de ședere nu mai este valabil și că, în consecință, a primit o decizie de returnare în țara de origine. Acesta afirmă că nu se poate întoarce acolo, deoarece membrii partidului său politic sunt arestați în mod sistematic și torturați în urma ciocnirilor violente cu autoritățile și cu partidul aflat la guvernare care au avut loc la scurt timp după anunțarea rezultatelor ultimelor alegeri, dar după ce solicitantul și-a retras cererea. Solicitantul prezintă și o copie a unui mandat de arestare emis pe numele său pentru propagandă și instigare la violență publică.

În această situație, responsabilul de caz va identifica mai întâi faptele materiale ale cererii anterioare și va stabili dacă acestea sunt credibile pe baza informațiilor imediat disponibile din dosar [de exemplu, declarațiile solicitantului, carnetul de membru, postările pe platformele de comunicare socială (dacă sunt disponibile), ITO la data retragerii cererii]. Se poate accepta că solicitantul a fost un simplu membru al partidului politic din opoziție și că și-a exprimat opiniile politice în mod public, dar acest lucru nu ar fi putut să atragă atenția autorităților din țara sa de origine. Așadar, la momentul retragerii nu existau în dosar elemente specifice care să sugereze că solicitantul era/putea fi expus riscului de a fi persecutat sau supus unor vătămări grave în caz de returnare.

În continuare, responsabilul de caz va stabili dacă elementele prezentate de solicitant prin cererea ulterioară sunt noi și dacă acestea sporesc semnificativ probabilitatea de acordare a protecției internaționale. Când se ia în considerare această din urmă cerință, primul pas este evaluarea riscului la

momentul retragerii explicite, pe baza faptelor materiale din procedura anterioară care au fost considerate credibile și acceptate după o primă revizuire. Responsabilul de caz poate să considere că a avut loc o schimbare a tratamentului membrilor obișnuiți ai partidului politic respectiv după ciocnirile violente recente din țara de origine și că acesta este un element nou. De asemenea, responsabilul de caz poate stabili că schimbarea este substanțială și sporește semnificativ probabilitatea de acordare a protecției internaționale (pentru detalii în această privință, vezi secțiunea 2.3 „Ce înseamnă sintagma «sporește semnificativ probabilitatea»?”).

Când procedura anterioară conține informații puține sau nu conține deloc informații despre un risc potențial de persecuție/vătămare gravă, examinarea preliminară va duce, în majoritatea cazurilor, la o decizie de admisibilitate, cu excepția cazului în care solicitantul prezintă doar elemente care în mod clar nu sunt credibile sau nu au legătură cu protecția internațională.

Totuși, dacă prima revizuire a elementelor din cererea anterioară arată că solicitantul avea probabil nevoie de protecție internațională, noțiunea „sporește semnificativ probabilitatea” de a avea nevoie de protecție internațională este respectată în mod implicit. Deoarece probabilitatea poate fi acceptată deja pe baza cererii anterioare, ar fi inutil să se solicite orice probabilitate suplimentară, sporită – în afară de cea acceptată deja – chiar și în lipsa unor elemente formale noi. Prin urmare, cererea ulterioară va trebui examinată pe fond.

Motivul pentru care solicitantul și-a retras cererea anterioară poate să influențeze evaluarea posibilității ca noua cerere să fie considerată admisibilă sau nu în raport cu elementele noi care sunt prezentate. Motivul pentru retragerea cererii poate să furnizeze informații despre nevoia de protecție internațională la momentul retragerii și despre nevoia actuală de protecție dacă noua cerere este o prelungire a faptelor pretinse deja de solicitant.

În sfârșit, etapa procedurii în care examinarea a fost încetată poate afecta etapele procedurale care trebuie urmate în timpul examinării preliminare. De exemplu, dacă solicitantul nu a fost intervievat înainte de încetarea procedurii, acestuia i s-ar putea acorda posibilitatea unui interviu privind admisibilitatea în timpul examinării preliminare dacă acest lucru este prevăzut sau permis de legislația națională și este considerat necesar pentru examinarea adecvată a admisibilității noii cereri. Interviul privind admisibilitatea nu ar trebui să ia forma unei examinări complete, ci poate să ajute responsabilul de caz să stabilească dacă solicitantul nu prezintă decât elemente care în mod clar nu sunt credibile sau nu au legătură cu protecția internațională.

3.4.2. Retragerea implicită

Cerere ulterioară depusă după o încetare sau după o decizie finală în urma retragerii implicite a cererii

DPA ([82]) prevede două situații în care se poate considera în mod rezonabil că solicitantul și-a retras implicit cererea sau că a renunțat implicit la aceasta. În aceste cazuri, autoritatea decizională poate fie să respingă cererea pe baza unei examinări corespunzătoare a fondului acesteia (în măsura posibilului), fie să decidă să înceteze procedura.

În cazul încetării, elementele prezentate pentru cererea anterioară nu au fost examinate de autoritatea decizională. Din acest motiv, în acest caz, solicitanții au dreptul de a solicita redeschiderea cazului lor sau

([82]) Articolul 28 din DPA.

de a formula o nouă cerere care nu va fi supusă procedurii de admisibilitate pentru cereri ulterioare. Totuși, statele membre pot prevedea în legislația lor națională că orice nouă cerere prezentată după o anumită perioadă (cel puțin nouă luni) de la o decizie de încetare care rezultă din retragerea implicită ar trebui supusă procedurii de admisibilitate prevăzută la articolul 40 din DPA ([83]).

Dacă noua cerere este supusă unei examinări a admisibilității, autoritatea decizională ar trebui să procedeze astfel cum se descrie în capitolul 2 „Examinarea preliminară". Merită menționat că neîndeplinirea de către solicitant a obligațiilor procedurale în timpul examinării anterioare nu indică neapărat că acesta nu îndeplinește condițiile pentru acordarea statutului de refugiat sau a statutului de protecție subsidiară. Neîndeplinirea obligațiilor se poate datora, de exemplu, unui caz clar de neinformare a solicitantului de către autoritățile competente cu privire la obligațiile sale sau poate fi determinată de evenimente din viața solicitantului (de exemplu, probleme grave de sănătate). În plus, ar trebui reținut că o persoană care are nevoie de protecție poate să renunțe la cerere dintr-o varietate de motive care nu au legătură cu fondul cererii sale. Indiferent de situație, examinarea preliminară se va axa pe elementele noi care au apărut sau au fost descoperite după decizia anterioară, așadar inclusiv după retragerea implicită, și nu pe motivele retragerii implicite în sine.

3.5. Persoană majoră aflată în întreținere/copil necăsătorit care depune o nouă cerere după ce a fost depusă o cerere în numele său

O persoană majoră aflată în întreținere poate să depună o cerere după ce a fost depusă anterior o cerere în numele său cu consimțământul său, dacă legislația națională prevede o astfel de opțiune ([84]). În același mod, un copil necăsătorit poate depune o cerere după ce a fost depusă anterior o cerere în numele său în situațiile în care cererea părintelui constituie în mod automat cererea tuturor copiilor săi necăsătoriți ([85]), dacă legislația națională a statelor membre prevede acest lucru.

În acest caz **nu este vorba despre o cerere ulterioară**, dar cererea este tratată printr-o **procedură similară**, și anume prin examinarea preliminară. Prin urmare, normele sunt aceleași ca pentru o cerere ulterioară, cu excepția a două elemente: 1) examinarea preliminară ([86]) va consta în a stabili dacă există fapte referitoare la situația persoanei aflate în întreținere sau a minorului necăsătorit care să justifice o cerere separată; 2) normele naționale nu pot prevedea omiterea interviului individual ([87]).

Momentul relevant pentru aplicarea procedurii prevăzute la articolul 40 în legătură cu cererile ulterioare (examinarea preliminară, inadmisibilitatea etc.) este după ce o persoană majoră aflată în întreținere și-a dat consimțământul pentru o cerere anterioară depusă în numele său sau după ce a fost depusă o cerere în numele unui copil necăsătorit, astfel cum se stabilește în legislația națională, și nu decizia finală cu privire la cererea anterioară depusă în numele său (cum se întâmplă în cazul cererilor ulterioare). În consecință, articolul 40 alineatul (6) din DPA vizează atât: (a) situația în care o persoană majoră aflată în întreținere/un copil necăsătorit depune o cerere după ce a fost adoptată o decizie finală cu privire la

([83]) Articolul 28 alineatul (2) din DPA.

([84]) Articolul 7 alineatul (2) din DPA.

([85]) Articolul 7 alineatul (5) litera (c) din DPA.

([86]) Menționată la articolul 40 alineatul (2) din DPA.

([87]) Articolul 42 alineatul (2) litera (b) din DPA.

cererea anterioară depusă în numele său; cât și (b) situația în care persoana majoră aflată în întreținere/ copilul necăsătorit depune o nouă cerere în timpul examinării cererii anterioare care a fost depusă în numele său (dar înainte de adoptarea unei decizii finale).

În aceste cazuri, este important să se evalueze și situația individuală a copilului, precum și să se aplice principiul interesului superior al copilului.

3.5.1. Fapte care justifică o cerere separată

Statele membre pot considera că o cerere de protecție internațională este inadmisibilă dacă o persoană aflată în întreținere depune o nouă cerere după ce și-a dat consimțământul pentru includerea cazului său într-o cerere depusă în numele său sau dacă un copil necăsătorit depune o cerere după ce a fost depusă anterior o altă cerere în numele său în situațiile în care cererea părintelui constituie în mod automat cererea tuturor copiilor săi necăsătoriți. Acest lucru se aplică cu excepția cazului în care există fapte referitoare la situația persoanei aflate în întreținere sau a minorului necăsătorit care justifică o cerere separată.

La articolul 40 alineatul (6) din DPA, domeniul de aplicare al examinării preliminare pentru aceste situații este redefinit în mod explicit în comparație cu examinarea preliminară a cererilor ulterioare [articolul 40 alineatul (2) din DPA]. Faptele care justifică o cerere separată nu trebuie să fie neapărat „elemente noi” în sensul acestui din urmă articol. Este posibil ca acestea să fi fost deja disponibile în cadrul primei cereri, dar nu au fost prezentate de solicitantul „principal” ca motiv pentru solicitarea protecției internaționale la acel moment. Sau ar putea exista motive temeinice pentru care persoana majoră aflată în întreținere sau copilul necăsătorit să nu fi prezentat elementele mai devreme, de exemplu dacă amenințarea ar proveni de la solicitantul „principal” (de exemplu, mutilarea genitală a femeilor).

Întrebarea decisivă este dacă se justifică examinarea separată a faptelor referitoare la persoana majoră aflată în întreținere sau la copilul necăsătorit. Acest lucru poate să nu fie valabil, de exemplu, când problemele menționate de persoana majoră aflată în întreținere sau de copilul necăsătorit sunt o consecință în plus a problemelor invocate deja de solicitantul „principal” și considerate a nu fi credibile în timpul examinării cererii anterioare. În mod normal, o examinare separată nu ar fi justificată dacă problemele legate de situația specifică a copilului ar fi fost deja invocate și evaluate în timpul examinării cererii solicitantului „principal” și considerate nefondate (deși poate nu au fost cercetate ca atare). Pot exista totuși situații care afectează o persoană majoră aflată în întreținere sau un copil necăsătorit într-un mod diferit din cauza vulnerabilității lor sau probleme care îi vizează numai pe aceștia, dar despre care aceștia nu au realizat că ar putea constitui un motiv pentru o cerere de protecție internațională (de exemplu, o situație de violență domestică). De asemenea, se poate întâmpla ca persoana majoră aflată în întreținere sau copilul necăsătorit să prezinte elemente care sunt personale, dar nu au legătură cu protecția internațională și, prin urmare, nu justifică o cerere separată. De exemplu, copilul poate să invoce faptul că nu dorește să fie separat de prietenii pe care și i-a făcut în țara gazdă sau că nu vorbește bine limba țării sale de origine.

3.5.2. Situații în care copilul devine persoană majoră

Când copilul devine persoană majoră (împlinește 18 ani), acesta are dreptul de a solicita el însuși protecție internațională. În conformitate cu DPA ([88]), statele membre trebuie să se asigure că orice persoană care are capacitate juridică are dreptul de a depune o cerere în nume propriu.

([88]) Articolul 7 alineatul (1) din DPA.

Noua cerere, depusă după adoptarea unei decizii finale cu privire la o cerere anterioară depusă în numele copilului, ar putea fi considerată inadmisibilă în conformitate cu articolul 33 alineatul (2) litera (d) din DPA.

3.6. În urma unei decizii de excludere

O cerere ulterioară depusă după o decizie de excludere ([89]) trebuie să fie de natură să poată modifica evaluarea excluderii. În timpul evaluării excluderii, sarcina probei pentru a demonstra că există motive întemeiate pentru ca solicitantul să fie exclus le revine autorităților responsabile cu examinarea cererilor de azil. Din acest motiv, elementele noi trebuie să demonstreze că motivele pe care s-a bazat raționamentul autorității decizionale au fost eronate sau nu se mai aplică pentru situația solicitantului. În decizia de excludere nu este suficient să se conteste raționamentul. Trebuie să existe elemente noi care să demonstreze că raționamentul nu este sau nu mai este valabil. Acest lucru poate fi valabil, de exemplu, când solicitantul poate să demonstreze că autoritatea responsabilă cu examinarea cererii de azil a confundat identitățile sau când solicitantul a fost exclus pe baza unor informații referitoare la participarea sa la o infracțiune gravă de care a fost achitat.

Niciun element care motivează (în plus) teama de persecuție/vătămare gravă nu va afecta decizia de excludere inițială.

Pentru detalii suplimentare privind modalitatea de a stabili dacă elementele noi care au fost prezentate de solicitant sau care au apărut sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru protecție internațională, vezi secțiunea 2.3 „Ce înseamnă sintagma «sporește semnificativ probabilitatea»?”.

3.7. După încetarea, revocarea, sistarea sau refuzul de reînnoire a statutului de protecție internațională

Această secțiune tratează situația în care un solicitant depune o nouă cerere după adoptarea unei decizii de încetare, revocare, sistare sau refuz de reînnoire a protecției sale internaționale. Se poate face o distincție în funcție de motivele pentru o astfel de decizie.

3.7.1. Încetare

Dacă noua cerere este depusă de un solicitant pentru care a fost adoptată o decizie de încetare a protecției internaționale ([90]), decizia de încetare va fi punctul de pornire pentru evaluarea admisibilității cererii ulterioare. În această decizie, protecția internațională a fost pusă la îndoială din unul dintre următoarele două motive.

- **Comportamentul solicitantului.** Solicitantul a solicitat din nou, în mod voluntar, protecția țării al cărui cetățean este; și-a pierdut cetățenia sau a redobândit-o în mod voluntar; a obținut o nouă cetățenie și beneficiază de protecția țării a cărei cetățenie a dobândit-o; sau s-a restabilit în mod voluntar în țara pe care a părăsit-o sau în afara căreia a rămas de teama persecuției.
- **Schimbarea circumstanțelor.** Este posibil ca circumstanțele în urma cărora solicitantul a fost recunoscut ca refugiat să fi încetat să mai existe; solicitantul nu mai poate continua să refuze

([89]) În temeiul articolului 12 sau al articolului 17 din DCPI.

([90]) Articolul 11 sau articolul 16 din DCPI.

solicitarea protecției țării al cărui cetățean este; fiind un apatrid, datorită faptului că circumstanțele în urma cărora a fost recunoscut ca refugiat au încetat să mai existe, solicitantul se poate întoarce în țara în care avea reședința obișnuită; sau circumstanțele care au justificat acordarea protecției subsidiare au încetat să existe sau au evoluat astfel încât protecția nu mai este necesară.

Examinarea admisibilității se va axa, așadar, pe capacitatea elementelor noi de a spori semnificativ probabilitatea ca decizia de încetare să nu se aplice sau să nu se mai aplice sau probabilitatea să existe noi motive pentru care solicitantul să îndeplinească condițiile pentru protecție internațională. Prin urmare, aceste elemente noi s-ar putea referi la elemente materiale care au dus la încetarea protecției internaționale acordate inițial (solicitantul poate dori să stabilească că motivele pentru care s-a considerat că a încetat să mai îndeplinească condițiile pentru acordarea protecției internaționale pot fi puse la îndoială ținând seama de elementele noi pe care le prezintă în sprijinul cererii sale ulterioare); sau elementele noi ar putea fi legate de fapte diferite de cele care au dus la acordarea inițială a protecției internaționale.

Pentru detalii suplimentare privind modalitatea de a stabili dacă elementele noi care au fost prezentate de solicitant sau care au apărut sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru protecție internațională, vezi secțiunea 2.3 „Ce înseamnă sintagma «sporește semnificativ probabilitatea»?”.

3.7.2. Revocare, sistare sau refuz de reînnoire

Declarații false sau omiterea anumitor fapte

Dacă o decizie de revocare ([91]) a protecției internaționale a fost adoptată ([92]) din cauza unor declarații false sau a omiterii anumitor fapte, inclusiv prin utilizarea de documente false în procedura anterioară, se consideră că solicitantul nu a fost niciodată refugiat sau beneficiar de protecție subsidiară, deoarece a obținut protecție internațională fără să aibă dreptul la aceasta.

În acest caz, examinarea admisibilității unei noi cereri se va axa pe capacitatea elementelor noi de a spori semnificativ probabilitatea de revizuire a deciziei de revocare sau de a demonstra că există motive noi pentru care solicitantul îndeplinește condițiile pentru protecție internațională. Elementele noi ar putea să se refere la elementele materiale care au dus la revocarea protecției internaționale acordate inițial. De exemplu, solicitantul poate dori să stabilească că motivele pentru revocare au fost eronate și prezintă elemente noi în sprijinul punctului său de vedere. Sau solicitantul poate urmări să demonstreze că elementele care au fost considerate anterior frauduloase de fapt nu sunt frauduloase și prezintă noi elemente de probă în acest scop.

Elementele noi ar putea să se refere și la fapte diferite de cele care au dus la acordarea inițială a protecției internaționale.

Pentru detalii suplimentare privind modalitatea de a stabili dacă elementele noi care au fost prezentate de solicitant sau care au apărut sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru protecție internațională, vezi secțiunea 2.3 „Ce înseamnă sintagma «sporește semnificativ probabilitatea»?”.

([91]) Ori de câte ori se menționează sintagma „decizie de revocare” în această secțiune, aceasta privește și deciziile de sistare sau de refuz de reînnoire a protecției internaționale.

([92]) În temeiul articolului 14 alineatul (3) litera (b) sau al articolului 19 alineatul (3) litera (b) din DCPI.

Cauză de excludere

Dacă noua cerere este depusă de un solicitant pentru care a fost adoptată o decizie de revocare a protecției internaționale deoarece acesta ar fi trebuit să fie exclus sau este exclus, examinarea admisibilității se va axa pe capacitatea elementelor noi de a spori semnificativ probabilitatea de revizuire a deciziei de excludere. Deoarece solicitantul a fost exclus deja de la protecția internațională, elementele noi vor trebui să se refere la motivele pentru excludere și să constituie motive de reexaminare a deciziei respective.

În acest caz, se consideră că solicitantul nu este refugiat sau beneficiar de protecție subsidiară, deoarece a obținut protecție internațională, dar nu a avut (sau nu mai are) dreptul la aceasta. Pentru detalii suplimentare, vezi secțiunea 3.6 „În urma unei decizii de excludere”.

Revocarea statutului de refugiat – pericol pentru securitate sau condamnare definitivă pentru o infracțiune deosebit de gravă

Când este depusă o nouă cerere de către un solicitant pentru care a fost adoptată o decizie de revocare a statutului de refugiat pentru că există motive rezonabile de a-l considera un pericol pentru securitatea statului membru în care se află sau pentru că, fiind condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune deosebit de gravă, reprezintă o amenințare pentru societatea respectivului stat membru, trebuie reținut că solicitantul este în continuare refugiat în sensul, printre altele, al articolului 1A din Convenția privind statutul refugiaților, în ciuda revocării sau a sistării statutului său [pentru detalii suplimentare, vezi punctele 99 și 110 din Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) în cauzele conexate C-391/16, C-77/17 și C-78/17 ([93])].

Așadar, procedura de admisibilitate va urmări, în principiu, să stabilească dacă elementele noi sporesc probabilitatea de a nu considera sau de a nu mai considera că solicitantul este un pericol pentru securitatea statului membru sau un pericol pentru societatea respectivului stat membru și dacă este posibil, prin urmare, să se acorde solicitantului statutul de refugiat. Mai exact, în acest caz, solicitantul nu a încetat să mai fie refugiat, dar și-a pierdut statutul de refugiat printr-o decizie finală de revocare sau printr-o decizie finală de sistare. Acest statut poate fi redobândit dacă persoana respectivă nu mai este considerată un pericol pentru securitatea sau pentru societatea statului membru.

În unele cazuri, atunci când se evaluează admisibilitatea noii cereri, se poate constata că elementele care au existat când a fost examinată inițial nevoia de protecție internațională nu mai există. Așadar, în timpul examinării preliminare, este necesar să se urmărească toate elementele noi sau datele noi care au fost prezentate de solicitant ori care sunt disponibile autorității responsabile pentru examinare și care demonstrează o schimbare a circumstanțelor personale ale solicitantului ([94]). De exemplu, poate reieși că solicitantul a încetat să mai fie refugiat ca urmare a comportamentului său sau în urma unei schimbări a circumstanțelor.

NB: Orientările de mai sus se pot aplica *mutatis mutandis* pentru refuzul de a acorda statutul de refugiat în conformitate cu articolul 14 alineatul (5) din DPA.

([93]) CJUE, Hotărârea din 14 mai 2019 în cauza *M împotriva Ministerstvo vnitra și X, X împotriva Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides*, C-391/16, C-77/17 și C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punctele 99 și 110. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

([94]) În conformitate cu articolul 11 din DCPI.

Pentru detalii suplimentare privind modalitatea de a stabili dacă elementele noi care au fost prezentate de solicitant sau care au apărut sporesc semnificativ probabilitatea ca solicitantul să îndeplinească condițiile pentru protecție internațională, vezi secțiunea 2.3 „Ce înseamnă sintagma «sporește semnificativ probabilitatea»?”.

3.7.3. Absența solicitantului

Înainte de adoptarea oricărei decizii de sistare a protecției internaționale, este necesar un interviu sau o declarație scrisă. Se poate întâmpla totuși ca beneficiarul de protecție internațională să nu se prezinte la interviu sau să nu depună o declarație scrisă. Acest lucru se poate datora unei multitudini de factori, care variază de la o problemă privind adresa beneficiarului (de exemplu, invitația la interviu sau invitația pentru a depune o declarație scrisă a fost trimisă la o adresă la care persoana în cauză nu mai primește corespondența), până la o ședere în străinătate pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă sau până la întoarcerea în țara de origine etc. Autoritatea decizională poate lua decizia de a sista protecția internațională în ciuda absenței (sau a răspunsului) beneficiarului de protecție internațională numai dacă are probe de netăgăduit suficiente în acest scop. Valabilitatea unei astfel de decizii poate fi însă contestată printr-o cale de atac la organismul la care se introduc căile de atac, dacă solicitantul introduce o astfel de cale de atac în timp util.

Dacă solicitantul depune o cerere ulterioară, examinarea admisibilității va trebui să vizeze elementele invocate de solicitant pentru a-și justifica nevoia continuă de protecție internațională. Deoarece nu a existat un interviu sau o declarație scrisă înainte de adoptarea deciziei de sistare a protecției internaționale, sub rezerva dispozițiilor legislației naționale, este probabil să fie necesar să se efectueze un interviu pentru a stabili dacă elementele prezentate sunt de natură să sporească semnificativ probabilitatea ca sistarea statutului de protecție internațională să poată fi anulată. Pentru detalii suplimentare, vezi secțiunea 2.3 „Ce înseamnă sintagma «sporește semnificativ probabilitatea»?”.

3.8. Când o cale de atac împotriva deciziei privind cererea anterioară este încă pendinte

Până când respingerea unei cereri anterioare devine definitivă, orice element nou prezentat în cadrul unei cereri ulterioare (potențiale) trebuie evaluat în procedura privind calea de atac în curs ([95]). În conformitate cu DPA, faptele sau probele noi trebuie introduse în procedura privind calea de atac pendinte, deoarece organismul la care se introduc căile de atac are obligația de a asigura o examinare completă și *ex nunc* atât a faptelor, cât și a chestiunilor de drept. Orice nouă declarație trebuie depusă în această etapă, până la închiderea procedurii.

Când autoritatea competentă primește cereri ([96]), aceasta ar trebui să verifice dacă procedura anterioară este încă pendinte, fie la autoritatea decizională, fie la organismul la care se introduce calea de atac. Dacă procedura anterioară este încă pendinte (ceea ce poate să includă, când legislația națională permite acest lucru, situația în care audierea a fost efectuată deja în etapa căii de atac), solicitantul ar trebui informat că elementele noi trebuie prezentate autorității care examinează în prezent cererea pendinte și nu ar trebui înregistrată nicio cerere ulterioară.

([95]) Articolul 40 alineatul (1) din DPA.

([96]) Articolul 2 litera (f) din DPA.

3.9. Cereri ulterioare repetate

DPA nu prevede nicio limitare cu privire la numărul de cereri de protecție internațională pe care o persoană le poate prezenta pe durata vieții. Acest lucru este valabil indiferent de motivele pentru care solicitantul solicită efectuarea unei examinări suplimentare pe fond.

Totuși, sarcina pe care cererile ulterioare repetate au creat-o pentru statele membre a dus la stabilirea anumitor limitări, pentru a evita utilizarea abuzivă a dreptului de a solicita protecție internațională de numeroase ori cu scopul de a rămâne pe teritoriul unui stat membru. Acest lucru se întâmplă, de exemplu, când solicitanții „fracționează" motivele pentru cererea lor de protecție internațională și/sau menționează parțial faptele sau prezintă probele prin mai multe cereri separate, care sunt depuse treptat în timp. Mai concret, solicitanții pot alege în mod deliberat să nu prezinte elemente/probe în procedurile administrative sau judiciare în curs, cu scopul de a utiliza aceste elemente/probe într-o etapă ulterioară, pentru a putea să inițieze noi proceduri, dacă procedura inițială duce la o decizie negativă. Obiectivul global ar putea fi să depășească valabilitatea sau autoritatea de lucru judecat a deciziilor și, cel puțin, să își prelungească dreptul de a rămâne. Acest comportament încalcă obligația legală a solicitanților de a depune cât mai curând posibil toate elementele necesare pentru a motiva cererea de protecție internațională și de a coopera cu autoritățile competente în vederea stabilirii identității lor și a altor elemente, menționate la articolul 4 alineatele (1) și (2) din DCPI, în timpul examinării cererii lor.

În aceste cazuri, astfel cum se indică în secțiunea 2.1 „Ce înseamnă «elemente și date noi»?", dacă legislația națională prevede acest lucru, autoritatea decizională poate stabili dacă elementele care au fost prezentate de solicitant ar fi putut fi depuse în cadrul procedurii anterioare. Cu alte cuvinte, se stabilește dacă solicitantul s-a aflat, independent de voința sa, în incapacitatea de a le declara anterior, în perioada în care procedurile anterioare erau pendinte ([97]). Dacă responsabilul de caz concluzionează că solicitantul a avut capacitate în această privință, cererea poate fi respinsă ca inadmisibilă.

De asemenea, în cazurile de cereri ulterioare repetate, statele membre pot deroga de la dreptul de a rămâne pe teritoriu. Pentru mai multe informații despre acest aspect, vezi secțiunea 1.4 „Dreptul de a rămâne în cazul cererilor ulterioare".

3.10. După ce solicitantul respins a părăsit teritoriul statului membru sau teritoriile statelor membre

Când o persoană care a părăsit teritoriul statului membru în care a fost adoptată o decizie finală care vizează cererea sa anterioară de protecție internațională depune o nouă cerere în același stat membru, cererea respectivă este considerată o cerere ulterioară dacă respectivul stat membru este responsabil pentru examinarea ei (vezi secțiunea 3.11 „După procedura Dublin"). Faptul că solicitantul respins a părăsit anterior teritoriul statului membru respectiv nu poate fi evaluat în mod automat ca element nou pentru care ar trebui emisă o decizie privind admisibilitatea. Acest lucru ar trebui analizat în cadrul examinării preliminare. Dacă un solicitant s-a întors temporar în țara sa de origine după ce cererea sa anterioară de protecție internațională a fost lipsită de succes și apoi depune o nouă cerere după ce intră din nou pe teritoriul statului membru competent, este irelevant, din punct de vedere juridic, dacă solicitantul s-a întors în mod voluntar în țara sa de origine în urma unui ordin de părăsire a teritoriului sau dacă a fost forțat să se întoarcă, de exemplu printr-o procedură de îndepărtare.

([97]) Articolul 40 alineatul (4) din DPA.

În această situație, autoritatea decizională ar trebui, printre altele, să stabilească dacă solicitantul furnizează informații care sunt considerate suficiente pentru acceptarea faptului că s-a întors în țara sa de origine, precum și să evalueze faptele/evenimentele care s-au produs în timpul returnării sale (vezi secțiunea 2.3 „Ce înseamnă sintagma «sporește semnificativ probabilitatea»?”).

De exemplu, când solicitantul afirmă, în cererea ulterioară, că se confruntă cu persecuție din partea statului, circumstanțele în care acesta a intrat în țara de origine și a ieșit din aceasta și interacțiunile sale cu autoritățile din țara de origine (sau lipsa acestora) ar trebui evaluate în cadrul examinării preliminare. Dacă solicitantul prezintă o amenințare individuală, se recomandă să se efectueze un interviu individual ca parte a examinării admisibilității dacă legislația națională prevede sau permite acest lucru.

În sfârșit, după cum s-a menționat deja, faptul că solicitantul a părăsit teritoriul statului membru, dar nu s-a întors în țara sa de origine trebuie evaluat în raport cu elementele noi care au fost prezentate sau care au apărut în cadrul examinării preliminare. Acest lucru nu constituie un element nou în sine.

3.11. După procedura Dublin

3.11.1. Regulamentul Dublin III

Regulamentul (UE) nr. 604/2013 [Regulamentul Dublin III ([98])] stabilește criteriile de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională.

Imediat ce un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid solicită protecție internațională într-un stat membru, în general statul membru respectiv stabilește mai întâi dacă, în temeiul Regulamentului Dublin III, un alt stat membru este responsabil de examinarea cererii de protecție internațională și dacă este posibil transferul în respectivul stat membru. Alt stat membru poate fi responsabil pentru examinarea unei cereri de protecție internațională, printre altele, când un membru al familiei a depus deja o cerere în statul membru respectiv sau când solicitantul a intrat în mod ilegal pe teritoriul statelor membre pe la frontiera externă a statului membru în cauză. Evaluările de acest tip sunt efectuate numai după ce a fost depusă mai întâi o cerere în unul dintre statele membre. Aceste cazuri nu intră în domeniul de aplicare al prezentului ghid, deoarece vizează primele cereri, nu cererile ulterioare.

Alt stat membru poate fi responsabil și când a fost depusă deja o cerere în statul membru respectiv. Un rezultat pozitiv transmis de Eurodac, în temeiul articolului 9 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 603/2013 ([99]), poate servi drept dovadă că solicitantul a depus anterior o cerere în alt stat membru.

([98]) Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (reformare) (JO L 180, 29.6.2013, p. 31).

([99]) Regulamentul (UE) nr. 603/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind instituirea sistemului „Eurodac” pentru compararea amprentelor digitale în scopul aplicării eficiente a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid și privind cererile autorităților de aplicare a legii din statele membre și a Europol de comparare a datelor Eurodac în scopul asigurării respectării aplicării legii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1077/2011 de instituire a Agenției europene pentru gestionarea operațională a sistemelor informatice la scară largă, în spațiul de libertate, securitate și justiție (reformare) (JO L 180, 29.6.2013, p. 1).

În unele cazuri, și alte probe pot să indice că persoana respectivă a solicitat azil în alt stat membru. Pentru detalii suplimentare privind acest aspect, consultați pagina 51 din *Ghid practic al EASO privind punerea în aplicare a Regulamentului Dublin III: Interviul personal și evaluarea probelor*, octombrie 2019. În aceste cazuri, un stat membru poate să depună o cerere de reprimire în statul membru în care a fost depusă cererea anterior. După acceptarea unei astfel de cereri de către statul membru solicitat, persoana în cauză poate fi transferată, în cele din urmă, în statul membru responsabil de către statul membru în care se află persoana în cauză. După un transfer efectuat în temeiul Regulamentului Dublin, ar putea apărea situația în care solicitantul depune o cerere ulterioară în statul membru responsabil.

3.11.2. Cerere ulterioară în statul membru responsabil

Statul membru responsabil pentru examinarea cererii de protecție internațională trebuie să reprimească un solicitant sau un resortisant al unei țări terțe/un apatrid care a formulat o cerere în alt stat membru sau care se află pe teritoriul altui stat membru fără permis de ședere, în situațiile în care:

- cererea sa, care a fost depusă deja, se află încă în curs de examinare în statul membru respectiv ([100]);
- cererea sa a fost retrasă ([101]);
- cererea sa a fost respinsă ([102]).

Cererea se află încă în curs de examinare

Dacă cererea din statul membru responsabil se află încă în curs de examinare, în urma unui transfer efectuat cu succes în temeiul Regulamentului Dublin, statul membru responsabil „examinează sau finalizează examinarea cererii de protecție internațională prezentată de solicitant” ([103]). În acest caz, solicitantul nu depune nicio cerere ulterioară.

Cerere retrasă

Dacă cererea din statul membru responsabil este retrasă, iar statul membru respectiv a întrerupt anterior examinarea pentru că solicitantul și-a retras cererea, în urma unui transfer efectuat cu succes în temeiul Regulamentului Dublin în statul membru respectiv, trebuie să se asigure dreptul solicitantului fie de a solicita ca examinarea cererii sale să fie finalizată, fie de a depune o nouă cerere ([104]). Acest lucru este valabil numai pentru cazurile în care nu a fost adoptată nicio decizie în primă instanță privind cererea. Regulamentul Dublin III prevede că aceste cazuri nu sunt tratate „ca o cerere ulterioară astfel cum este prevăzută în Directiva 2013/32/UE” ([105]). În astfel de cazuri, statul membru responsabil trebuie să asigure finalizarea examinării cererii. În această privință, consultați și secțiunea 3.4 „În urma retragerii unei cereri”.

([100]) Articolul 18 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul Dublin III.

([101]) Articolul 18 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul Dublin III.

([102]) Articolul 18 alineatul (1) litera (d) din Regulamentul Dublin III.

([103]) Articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III.

([104]) Articolul 18 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul Dublin III.

([105]) Articolul 18 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III.

Cerere respinsă

Dacă cererea a fost respinsă anterior în statul membru responsabil, iar persoana în cauză a fost transferată cu succes în statul membru respectiv, statul membru responsabil trebuie să se asigure, în temeiul Regulamentului Dublin III, „că persoana în cauză are sau a avut posibilitatea de a recurge la o cale de atac eficientă în temeiul articolului 46 din Directiva 2013/32/UE” ([106]).

Dacă persoana în cauză dorește să solicite din nou protecție internațională în statul membru responsabil, acest lucru ar fi considerat o cerere ulterioară. Prin urmare, ar trebui să se stabilească dacă au fost îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 40 alineatul (2) din DPA.

3.11.3. Cerere ulterioară în statul membru solicitant

În secțiunea 3.11.2 de mai sus s-a menționat expresia „transferată cu succes […] în temeiul Regulamentului Dublin”. Există situații în care un transfer efectuat în temeiul Regulamentului Dublin nu poate avea loc, din diverse motive, ceea ce poate conduce, în final, la transferul responsabilității către statul membru care a solicitat de la început ca persoana în cauză să fie reprimită („statul membru solicitant”). Această situație poate apărea și când o cerere este depusă prima oară în toate statele membre menționate anterior.

Cale de atac împotriva unei decizii de transfer efectuat în temeiul Regulamentului Dublin

Persoana în cauză are dreptul la o cale de atac împotriva ([107]) unei decizii a statului membru solicitant de a o transfera în statul membru responsabil ([108]) sau la revizuirea unei astfel de decizii. În timp ce o cale de atac este pendinte în fața tribunalului administrativ sau a organismului competent la care se introduce calea de atac, în funcție de legislația/practica națională, se poate depune o nouă cerere de protecție internațională, dar aceasta nu va fi prelucrată până la adoptarea unei decizii finale de către organismul competent la care se introduce calea de atac ([109]).

O decizie finală a organismului competent la care se introduce calea de atac poate să conducă la un transfer al responsabilității de la statul membru solicitat la statul membru solicitant, de exemplu deoarece nu este posibil transferul persoanei în cauză în statul membru responsabil ([110]). Într-o astfel de situație, în funcție de legislația/practica națională a statului membru respectiv, persoanei în cauză fie i se va examina pe fond cererea de protecție internațională, fie i se va oferi posibilitatea de a depune o altă cerere în statul membru respectiv.

Termene pentru transferurile efectuate în temeiul Regulamentului Dublin

Dacă persoana în cauză urmează să fie transferată în statul membru responsabil, se aplică termene până la care trebuie efectuat transferul în temeiul Regulamentului Dublin. Aceste termene au scopul de a garanta că persoana în cauză are, în final, acces efectiv la o procedură de azil în unul dintre statele

([106]) Articolul 18 alineatul (2) ultimul paragraf din Regulamentul Dublin III.

([107]) Articolul 27 din Regulamentul Dublin III.

([108]) Articolul 26 din Regulamentul Dublin III.

([109]) Ar trebui remarcat că unele state membre exclud în mod explicit posibilitatea de a depune o nouă cerere de protecție internațională în perioada în care este în curs o cale de atac sau o revizuire.

([110]) Articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III.

membre. Începând de la acceptarea unei cereri de reprimire sau de la decizia finală privind o cale de atac când s-a dispus un efect suspensiv, statul membru solicitant dispune de șase luni pentru a transfera persoana în cauză ([111]) în statul membru responsabil. Există excepții de la această regulă ([112]), de exemplu prelungirea termenului dacă persoana în cauză se sustrage procedurii.

Încetarea responsabilității

Dacă solicitantul a părăsit teritoriul statelor membre pentru o perioadă de cel puțin trei luni sau ca urmare a respectării unei decizii de returnare sau a unui ordin de expulzare, statul membru solicitat nu mai este responsabil ([113]).

Dacă se stabilește că solicitantului i s-a acordat protecție internațională în statul membru solicitat, cererea nu este considerată o cerere ulterioară și este inadmisibilă. În aceste cazuri, Regulamentul Dublin III nu se aplică.

Exemple practice

Pot fi prevăzute diverse scenarii în care statul membru solicitant se confruntă cu o cerere ulterioară depusă de persoana în cauză.

Scenariul 1: Transferul nu a avut loc deocamdată (dar este încă posibil) și a fost depusă o nouă cerere de protecție internațională ([114]) în statul membru solicitant

(a) Decizia de transfer efectuat în temeiul Regulamentului Dublin este definitivă

Dacă se depune o nouă cerere de protecție internațională în statul membru care efectuează transferul, această cerere trebuie examinată de statul membru responsabil în conformitate cu articolul 40 alineatul (7) din DPA.

În această situație, dacă legislația/practica națională a statului membru permite sau prevede acest lucru, responsabilul de caz competent din Unitatea Dublin poate să stabilească dacă o decizie Dublin care este deja definitivă ar trebui revocată deoarece au apărut motive noi care sunt relevante pentru a determina statul membru responsabil. Cu excepția cazului în care solicitantul prezintă aceste motive, decizia de transfer efectuat în temeiul Regulamentului Dublin nu trebuie revocată. Expunerea motivelor pentru decizia în cauză ar trebui să facă trimitere la decizia de transfer în statul membru respectiv, care rămâne valabilă și în vigoare, astfel cum se menționează la articolul 40 alineatul (7) din DPA. Persoana în cauză va avea dreptul la căile de atac legale adecvate.

([111]) Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul Dublin III.

([112]) Vezi, de exemplu, articolul 29 alineatul (2) din Regulamentul Dublin III.

([113]) Articolul 19 alineatele (2) și (3) din Regulamentul Dublin III.

([114]) Procedura Dublin începe când o cerere de protecție internațională este depusă într-un stat membru (vezi articolul 20 din Regulamentul Dublin III). În conformitate cu Hotărârea CJUE din 26 iulie 2017 în cauza *Tsegezab Mengesteab împotriva Bundesrepublik Deutschland*, C-670/16, ECLI:EU:C:2017:587, punctul 105, o cerere este considerată prezentată „atunci când un înscris, care este întocmit de o autoritate publică și care atestă că un resortisant al unei țări terțe a solicitat protecție internațională, a parvenit autorității responsabile de executarea obligațiilor care decurg din acest regulament și, după caz, atunci când numai principalele informații care figurează într-un asemenea document – însă nu documentul în cauză sau copia acestuia – au parvenit acestei autorități”. Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

(b) Decizia de transfer efectuat în temeiul Regulamentului Dublin nu este încă definitivă

Dacă se depune o nouă cerere de protecție internațională, în statul membru care efectuează transferul nu se inițiază nicio nouă procedură de azil.

- Dacă nu sunt pendinte acțiuni în justiție (în termenul prevăzut de legislația națională a statului membru pentru introducerea unei căi de atac sau solicitarea unei revizuiri), responsabilul de caz Dublin poate să evalueze dacă transferul în statul membru respectiv este încă posibil, ținând seama în special de circumstanțele individuale ale cazului. Dacă legislația/practica națională a statului membru permite sau prevede acest lucru și dacă sunt prezentate motive noi relevante pentru a determina statul membru responsabil, decizia Dublin emisă deja poate fi revocată sau modificată, în funcție de rezultatul evaluării. Dacă o astfel de evaluare nu este posibilă, solicitantului ar trebui să i se recomande să introducă o cale de atac sau să solicite o revizuire.
- Dacă sunt pendinte acțiuni în justiție, faptele sau probele noi pot fi introduse în procedura principală pendinte. Solicitantul ar trebui îndrumat să prezinte aceste fapte sau probe noi la organismul competent la care se introduce calea de atac, pentru revizuire în contextul procedurilor în curs.

Scenariul 2: Întoarcerea în statul membru al cererii („statul membru solicitant") după transfer sau după plecarea voluntară și depunerea ([115]) unei cereri de protecție internațională

Dacă se depune o nouă cerere de protecție internațională după finalizarea cu succes a procedurii Dublin prin transferul în statul membru responsabil, ar trebui să se evalueze mai întâi dacă statul membru respectiv este încă responsabil sau dacă un alt stat membru a devenit responsabil pentru examinarea respectivei cereri de protecție internațională. Dacă această evaluare arată că același stat membru este încă responsabil sau că un alt stat membru a devenit responsabil, ar trebui transmisă o nouă cerere de reprimire. După ce această cerere este acceptată, ar trebui emisă o nouă decizie de transfer efectuat în temeiul Regulamentului Dublin, deoarece decizia de transfer anterioară a devenit caducă în urma efectuării cu succes a transferului.

Dacă evaluarea arată că responsabilitatea a încetat, pe baza motivelor menționate în secțiunea privind „Încetarea responsabilității" de mai sus, după transferul sau după plecarea voluntară în statul membru responsabil și dacă niciun alt stat membru nu este responsabil pentru examinarea cererii de protecție internațională, cererea ar trebui examinată de statul membru actual.

([115]) Procedura Dublin începe când o cerere de protecție internațională este depusă într-un stat membru (vezi articolul 20 din Regulamentul Dublin III). În conformitate cu Hotărârea CJUE în cauza Tsegezab, *op. cit.* la nota de subsol 114 de mai sus, punctul 105, o cerere este considerată prezentată „atunci când un înscris, care este întocmit de o autoritate publică și care atestă că un resortisant al unei țări terțe a solicitat protecție internațională, a parvenit autorității responsabile de executarea obligațiilor care decurg din acest regulament și, după caz, atunci când numai principalele informații care figurează într-un asemenea document – însă nu documentul în cauză sau copia acestuia – au parvenit acestei autorități". Rezumat disponibil în *Baza de date cu jurisprudența EASO*.

CONTACTAȚI UE

În persoană

În întreaga Uniune Europeană există sute de centre de informare Europe Direct. Puteți găsi adresa centrului cel mai apropiat de dumneavoastră la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

La telefon sau prin e-mail

Europe Direct este un serviciu care vă oferă răspunsuri la întrebările privind Uniunea Europeană. Puteți accesa acest serviciu:

— apelând numărul gratuit 00 800 6 7 8 9 10 11 (unii operatori pot taxa aceste apeluri);

— apelând numărul standard: +32 22999696; sau

— prin e-mail, la: https://europa.eu/european-union/contact_ro

GĂSIȚI INFORMAȚII DESPRE UE

Online

Informații despre Uniunea Europeană în toate limbile oficiale ale UE sunt disponibile pe site-ul Europa, la: https://europa.eu/european-union/index_ro

Publicații ale UE

Puteți descărca sau comanda publicații ale UE gratuite și contra cost la adresa: https://op.europa.eu/ro/publications. Mai multe exemplare ale publicațiilor gratuite pot fi obținute contactând Europe Direct sau centrul dumneavoastră local de informare (a se vedea https://europa.eu/european-union/contact_ro).

Dreptul UE și documente conexe

Pentru accesul la informații juridice din UE, inclusiv la ansamblul legislației UE începând din 1952 în toate versiunile lingvistice oficiale, accesați site-ul EUR-Lex, la: http://eur-lex.europa.eu

Datele deschise ale UE

Portalul de date deschise al UE (http://data.europa.eu/ro) oferă acces la seturi de date din UE. Datele pot fi descărcate și reutilizate gratuit, atât în scopuri comerciale, cât și necomerciale.

Oficiul pentru Publicații
al Uniunii Europene